

Handelingen 24-25-26-27

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1983-1984

Vergaderingen van mei 1984

MONDELINGE VRAGEN

WIJZIGING DECREET LANDELIJK GEORGANISEERDE SPORTVERENIGINGEN

MOTIES BELANGENCONFLICT HERSTELWET

MOTIE BELANGENCONFLICT INTERCOMMUNALES

MOTIES BEVOEGDHEIDSPROBLEMATIEK VOOGDIJ OCMW-RAADSLEDEN
WEZEMBEEK-OPPEM

PERSONEELSFORMATIE ADMINISTRATIE RUIMTELIJKE ORDENING,
LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

ACTIEVE RECREATIE DDS-DOMEIN NIEUWDONK TE OVERMERE-DONK

BESTRIJDING DOPING IN DE SPORT

VERKAVELINGSPLANNEN PRIVE-DOMEIN DE LIST TE SCHOTEN

LOZING DIERLIJKE FAECALIËN IN OPPERVLAKTEWATEREN

OPRICHTING INSTELLING KIND EN GEZIN

OPRICHTING VLAAMS COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR TOERISME

STIMULATIE KUNSTBELEID

INFORMATIE VLAANDEREN IN HET BUITENLAND

EXPLOITATIEVERGUNNING NV THOVADEC TE HEUSDEN-DESTELBERGEN

AFVALSTOFFENBELEID

Inhoud

Nr. 24

17 mei 1984
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1001

Ontwerp van decreet.

Indiening en verwijzing, blz. 1001

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1001

Ontwerp-resoluties

Indiening en verwijzing, blz. 1001

Brief van het rekenhof

Indiening en verwijzing, blz. 1001

Verslagen

Indiening, blz. 1001

Moties

Indiening, blz. 1002

Jaarverslag

Indiening, blz. 1002

Beraadslagingen van de Vlaamse Executieve

Indiening, blz. 1002

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Indiening, blz. 1002

Mondelinge vraag (R.v.O. art. 66)

Indiening, blz. 1002

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 1002

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer J. Gabriels tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de normen voor de aanwerving van personeel voor de diensten van de Vlaamse Gemeenschap, blz. 1003

Vraag van de heer J. Valkeniers tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over een door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve geleide economische missie naar Japan, blz. 1003

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de milieuhinder veroorzaakt ten gevolge van onafgedekte stortplaatsen en de daartoe te nemen maatregelen, blz. 1004

Vraag van de heer D. Vervae tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de mogelijkheid tot het verlenen van overheidssteun aan de biologische land- en tuinbouwers, blz. 1004

Vraag van de heer R. Declercq tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de toe-

wijzing van leningen door het Participatiefonds, blz. 1005

Vraag van de heer D. Vervae tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de onverantwoorde kappingen van meidoorn en andere planten door het Ministerie van landbouw, blz. 1005

Vraag van de heer G. Verhaegen tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over het operationeel maken van de Vlaamse administratie, blz. 1007

Vraag van mevrouw C. Smitt tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de overheveling van het Rijksfonds voor sociale reclasering van minder-validen naar de Vlaamse Gemeenschap, blz. 1007

Vraag van de heer D. Vervae tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het vooropgestelde alternatief in verband met de geplande breekwerf te Pepingen, blz. 1008

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. houdende wijziging van het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen - 26 (1981-1982) - Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1009

Spreekers : de heren R. Peeters, verslaggever, A. Diegenant, W. Seeuws

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1012

Spreekers : de heren A. Diegenant, W. Seeuws

Motie voorgesteld door de heren N. De Batselier, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 255 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Lari-don, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 256 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Lari-don, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 257 (1983-1984) - Nr. 1

Bespreking, blz. 1012

Spreekers : de heren N. De Batselier, F. Baert, E. Baldewijns

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1020

Nr. 25

17 mei 1984
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1021

Ontwerp van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1021

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1021

Interpellatie

Indiening, blz. 1021

Motie voorgesteld door de heren N. De Batselier, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 255 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Lari-don, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 256 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Lari-don, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1 - 257 (1983-1984) - Nr. 1

Bespreking (Voortzetting), blz. 1021

Spreekers : de heren L. De Grève, G. Verhaegen, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, N. De Batselier, F. Baert, E. Baldewijns

Motie voorgesteld door de heren G. Temmerman, H. De Loor, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Senaat ingediend ontwerp van wet betreffende de intercommunales, Senaat-stuk 529 (1982-1983) - Nr. 1 - 258 (1983-1984) - Nr. 1

Bespreking, blz. 1032

Spreekers : de heren G. Temmerman, A. De Beul, G. Verhaegen, M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, F. Vermeiren

Voorstel van decreet van de heer A. Diegenant c.s. houdende wijziging van het de-

creet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen

- 26 (1981-1982) - Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming, blz. 1038

Spreker : de heer W. Seeuws

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer D. Vervaeke tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over de **bevoegdheidsproblematiek** betreffende de voogdij inzake verkiezing van de OCMW-raadsleden in Wezembeek-Oppeem

Hoofdelijke stemming, blz. 1039

Motie voorgesteld door de heren N. De Batselier, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 255 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Laridon, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 256 (1983-1984) - Nr. 1

Motie voorgesteld door de heren A. Laridon, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 257 (1983-1984) - Nr. 1

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1041

Spreker : de heer P. Van Grembergen

Motie voorgesteld door de heren N. De Batselier, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 255 (1983-1984) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1041

Sprekers : mevrouw M. Van Puymbroeck, de heer H. Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting

Motie voorgesteld door de heren A. Laridon, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 256 (1983-1984) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1043

Motie voorgesteld door de heren A. Laridon, P. Van Grembergen en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict

naar aanleiding van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend ontwerp van herstelwet, Kamer stuk 927 (1983-1984) - Nr. 1

- 257 (1983-1984) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1044

Motie voorgesteld door de heren G. Temmerman, H. De Loo, A. De Beul en J. Van Elewycyk betreffende een belangenconflict naar aanleiding van het bij de Senaat ingediend ontwerp van wet betreffende de intercommunales, Senaat stuk 529 (1982-1983) - Nr. 1

- 258 (1983-1984) - Nr. 1

Hoofdelijke stemming, blz. 1045

Sprekers : de heren G. Temmerman, G. Verhaegen, J. Van Elewycyk

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, en de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de nieuwe personeelsformatie voor de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu, blz. 1048

Sprekers : de heren J. De Mol, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud

Indiening van moties, blz. 1053

Interpellatie van de heer J. De Mol tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de geplande actieve recreatie in het DDS-domein Nieuwdonk te Overmere-Donk, blz. 1054

Sprekers : de heren J. De Mol, P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud

Interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, over de bestrijding van de doping in de sport, blz. 1056

Sprekers : de heren J. Caudron, A. Diegenant, R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid

Indiening van moties, blz. 1061

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de verkavelingsplannen voor het privé-domein De List te Schoten, blz. 1062

Sprekers : de heren F. Geyselings, P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud

Indiening van moties, blz. 1066

Interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister

van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het lozen van dierlijke faecaliën in de oppervlaktewateren, blz. 1066

Sprekers : de heren F. Geyselings, J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs

Indiening van moties, blz. 1070

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1070

Nr. 26

29 mei 1984
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1071

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1071

Intrekking, blz. 1071

Verslagen

Indiening, blz. 107 1

Opmerkingen van het Rekenhof

Indiening, blz. 107 1

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 1071

Mededeling van de Voorzitter, blz. 1072

Regeling van de werkzaamheden

Wijziging in de orde, blz. 1072

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over het verenigbaar maken van bepaalde gemeentelijke reglementen inzake aanvullende personenbelasting met het Belgisch-Nederlands verdrag ter voorkoming van dubbelbelasting, blz. 1072

Vraag van de heer W. Seeuws tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de exploitatievergunning voor de firma NV Thovadec te Heusden-Destelbergen, blz. 1078

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een mogelijk cultureel akkoord met de Duitstalige Gemeenschap, blz. 1073

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een georganiseerde vertegenwoordiging van de regio's in Europa, blz. 1073

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over het ambtelijk overleg in Beneluxverband betreffende de kaderovereenkomst van de Raad van Europa inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten, blz. 1074

Vraag van de heer H. De Loor tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de verschuiving van de ingangsdatum voor de aanpassing van huurprijzen en de gevolgen daarvan voor de erkende maatschappijen voor sociale woningbouw, blz. 1075

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de gevolgen van de toename van het aantal vossen in sommige delen van het Vlaamse land, blz. 1075

Vraag van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de medewerking van maatschappijen voor sociale woningbouw aan de realisatie van projecten in herwaarderingsgebieden en de berekening van huur- en kostprijs, blz. 1076

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het afsluiten van de telefoon in het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam, blz. 1077

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de stand van zaken betreffende de prijsbinding voor boeken, blz. 1077

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitblijven van het antwoord op een reeks vragen vanwege de Commissie voor buitenlands beleid en op een reeks schriftelijke vragen ingediend door een lid van de Raad betreffende internationale culturele samenwerking, blz. 1078

Vraag van de heer L. De Grève tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitblijven van het vijfde decreet in de cultuursector en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden voor de initiatieven die niet meer als experiment kunnen worden gesubsidieerd, blz. 1079

Vraag van de heer E. Beysen tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, over het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen, blz. 1079

Ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin” — 234 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking, blz. 1080

Sprekers : mevrouw C. Smitt, verslaggever, mevrouw O. Lefeber, de heren L. De Grève, A. De Beul, mevrouw W. Demeester-De Meyer, de heer J. Valkeniers, mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, de heer L. Van den Bossche

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1095

Nr. 27

29 mei 1984
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1097

Ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin” — 234 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1097

Sprekers : de heer A. De Beul, mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, de heren G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, J. Valkeniers

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme

— 249 (1983-1984) — Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 1104

Sprekers : de heren A. Bourgeois, verslaggever, W. Seeuws, E. Desutter, M. Decoster, A. Diegenant, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1112

Sprekers : de heren K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, A. De Beul, H. Weckx, L. Van den Bossche, mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg, de heren L. de Grève, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer R. Declercq tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het cultuurbeleid en meer bepaald het kunstbeleid en de maatregelen ter bevordering en de spreiding van de kunst alsmede het stimuleren van de eigen cultuurproductie en de kunstzinnige vorming van de jeugd, blz. 1117

Sprekers : de heren R. Declercq, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin” — 234 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmingen, blz. 1122

Sprekers : de heren J. Valkeniers, H. de Bruyne, A. De Beul

Ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme

— 249 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 3

Aangehouden stemmingen, blz. 1126

Sprekers : de heren J. Van Elewycq, G. Verhaegen, A. De Beul

Hoofdelijke stemming, blz. 1126

Moties tot besluit van de interpellatie van

de heer J. De Mol tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, en de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de nieuwe personeelsformatie voor de administratie voor ruimtelijke ordening en leefmilieu

Hoofdelijke stemming, blz. 1127

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de verkavelingsplannen voor het privé-domein De List te Schoten

Hoofdelijke stemming, blz. 1127

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer F. Geyselings tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het lozen van dierlijke faecaliën in de oppervlaktewateren

Hoofdelijke stemming, blz. 1127

Spreker : de heer J. Van Elewycq.

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer J. Caudron tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, over de bestrijding van de doping in de sport

Hoofdelijke stemming, blz. 1129

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer J. Valkeniers tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de informatie betreffende Vlaanderen naar het buitenland toe, blz. 1130

Sprekers : de heren J. Valkeniers, J. Buchmann; Gemeenschapsminister van huisvesting

Interpellatie van de heer W. Seeuws tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de exploitatievergunning voor de firma NV Thovadec te Heusden-Destelbergen, blz. 1132

Sprekers : de heren W. Seeuws, P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de ophaling en verwijdering van de huishoudelijke afvalstoffen in Limburg en het gebrek aan een beleid ter voorkoming en terugwinning van afvalstoffen, blz. 1134

Sprekers : de heren L. Vanvelthoven, J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs

Indiening van moties, blz. 1140

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1141

26e vergadering

Dinsdag 29 mei 1984
Morgenvergadering

VOORZITTER : de heer J. Pede

– *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

– *De vergadering wordt geopend om 10 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Boel ; gezondheidsredenen.

L. Dhoore, R. Maes, L. Tindemans ; buitenslands.

H. Knuts ; ambtsverplichtingen.

VOORSTELLEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van decreet werd ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer J. Somers houdende toekenning van normalisatietoelagen aan gezinnen en bejaarde alleenstaanden waarvan het normaal inkomen ten gevolge van maatregelen in het kader van de repressie en epuratie in sterke mate werd vermindert en/of zelfs beneden het bestaansminimum ligt

– 262 (1983-1984) – Nr. 1

Verwezen naar de Commissie voor bij stand aan personen.

Intrekking

De Voorzitter : De volgende voorstellen van decreet werden ingetrokken :

- Voorstel van decreet van de heer P. Van Grembergen houdende regeling van het gebruik van de talen in het onderwijs in het Nederlandse taalgebied
– 142 (1981-1982) – Nr. 1
- Voorstel van decreet van de heer L. Dierickx houdende tijdelijke regeling van de huurovereenkomsten betreffende de woningen die aan de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting of aan de door haar erkende vennootschappen toebehooren
– 158 (1982-1983) – Nr. 1.

VERSLAGEN

Indiening

De Voonitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- door de heer A. Bourgeois namens de Commissie voor culturele aan- gelegenheden en pedagogische en didactische vorming over het ontwerp van decreet houdende oprich- ting van een Vlaams Commissa- riaat-generaal voor Toerisme

– 249 (1983-1984) – Nr. 2.

- door mevrouw C. Smitt namens de Commissie voor bijstand aan per- sonen over het ontwerp van decreet houdende oprichting van de instel- ling Kind en Gezin
– 234 (1983-1984) – Nr. 3.

OPMERKINGEN VAN HET REKEN- HOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende opmer- kingen van het Rekenhof werden in- gediend :

- Opmerking van het Rekenhof be- treffende begrotingsberaadslaging nr. VE/K46 d.d. 11 april 1984 van de Vlaamse Executieve.
- Opmerking van het Rekenhof be- treffende begrotingsberaadslaging nr. VE/K47 d.d. 11 april 1984 van de Vlaamse Executieve.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 65)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren V. Anciaux, E. Beysen,

Voorzitter

A. Bogaerts, A. Bourgeois, N. De Batselier, R. Declercq, mevrouw W. Demeester-De Meyer, de heren F. Geyselings, T. Kelchtermans, mevrouw C. Smitt, de heren J. Valkeniers, L. Vanvelthoven, F. Vermeiren, D. Vervaeet.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De Voorzitter : Ik deel aan de Raad mede dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie mij in kennis heeft gesteld van de klacht die de SP-fractie van de Vlaamse Raad bij voornoemde Commissie heeft ingediend tegen de beslissing van de Vlaamse Raad betreffende de samenstelling van de Raad van Beheer van de BRT tijdens de openbare vergadering van 20 maart 1984.

Ter informatie meld ik u dat het conform de Bureaubeslissing van 8 mei jongstleden samengesteld dossier met de opgevraagde gegevens ter zake aan de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie werd overgezonden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

Wijziging in de orde

De Voorzitter : Dames en heren, op verzoek van Minister Buchmann, wiens aanwezigheid zo dadelijk in de Commissie voor huisvesting is vereist, en met instemming van de andere leden van de Executieve en van de betrokken vraagstellers, zullen wij eerst de tot Ministers Lenssens en Buchmann gerichte mondelinge vragen behandelen.

Minister M. Galle : Mijnheer de Voorzitter, is het niet mogelijk vraag 7 eerst te behandelen ? Ik moet namelijk slechts één vraag beantwoorden en Minister Buchmann verschillende.

De Voorzitter : Geen bezwaar ? (*In-*

stemming)

Dan is aldus besloten.

VRAGEN (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over het verenigbaar maken van bepaalde gemeentelijke reglementen inzake aanvullende personenbelasting met het Belgisch-Nederlands verdrag ter voorkoming van dubbelbelasting

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over het verenigbaar maken van bepaalde gemeentelijke reglementen inzake aanvullende personenbelasting met het Belgisch-Nederlands verdrag ter voorkoming van dubbelbelasting

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, tal van gemeentebesturen hebben een belastingreglement aangenomen dat die inwoners een belasting oplegt die ontsnappen aan de belasting van de aanvullende personenbelasting, omdat de personenbelasting zelf door deze personen in een ander land wordt betaald.

Vermits de aanvullende personenbelasting onmiskenbaar een gemeentebelasting is, wordt het principe van deze belasting door niemand ontkend.

Tussen België en Nederland bestaat er echter een verdrag dat – terecht – dubbelbelasting wil voorkomen. Dit verdrag wordt in verscheidene gevallen aangevoerd om de zojuist genoemde belasting niet goed te keuren. Dit verdrag is natuurlijk een te respecteren gegeven, maar het principe van het heffen van aanvullende personenbelasting door gemeentebesturen is daarmee niet in strijd : de betrokkenen betalen in de huidige stand van zaken inderdaad geen dubbele belasting, integendeel zij betalen geen en-

kele maal aanvullende personenbelasting. Uit dit alles blijkt dat het erom gaat de juiste libellering te vinden om tot een belastingreglement te komen dat niet met het geldende verdrag in strijd is.

De geachte Minister, die de voorgedij heeft over de lokale besturen, zou een daad van positieve voorgedij stellen door samen met de betrokken gemeentebesturen naar een sluitende regeling te streven die juridisch het bestaande verdrag niet in het gedrang brengt.

Kan de Minister een initiatief in die richting toezeggen ?

De Voorzitter : Minister Galle heeft het woord.

Minister M. Galle (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, enkele gemeenteraden hebben inderdaad voor 1984 een besluit getroffen waarmee een belasting wordt ingevoerd ten laste van inwoners die in een ander land inkomstenbelasting betalen zodat de gemeente waar ze wonen van hen geen aanvullende belasting op de personenbelasting ontvangt.

Zoals het geachte lid opmerkt, ligt in het bestaan van een verdrag ter voorkoming van dubbele belastingheffing, de reden waarom ik de betrokken gemeenteraadsbesluiten niet kon goedkeuren.

Ik heb zopas vernomen dat ten minste één gemeente bij de Raad van State een verzoekschrift heeft ingediend tot vernietiging van mijn weigering om dergelijke gemeentebelasting goed te keuren. De desbetreffende uitspraak van de Raad van State zal dan ook mettertijd in het juridisch vlak uitsluitend geven omtrent de aanvaardbaarheid van de belasting.

In afwachting daarvan acht ik het niet aangewezen in onderhavige belastingmaterie mijn zienswijze te herzien.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer W. Seeuws tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de exploitatievergunning voor de firma NV Thovadec te Heusden-Destelbergen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Seeuws tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de exploitatievergunning voor de firma NV Thovadec te Heusden-Destelbergen.

De heer Seeuws heeft het woord.

De heer W. Seeuws (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, ik ben zo vrij nogmaals terug te komen op mijn schriftelijke vraag nr. 126 en uw antwoord daarop.

Wat de exploitatievergunning betreft, stellen wij vast dat dit dossier steeds door uw diensten negatief werd geadviseerd. Driemaal werd bij koninklijk besluit de exploitatievergunning vernietigd om reden dat de toegestane vergunningen strijdig waren met de reglementering op de gevaarlijke en hinderlijke inrichtingen en het bedrijf zich in een residentieel en tot natuurgebied verklaard gebied bevindt.

De firma NV Thovadec heeft op 20 oktober 1982 een nieuwe aanvraag ingediend om een exploitatievergunning te krijgen. Hierop heeft het gemeentebestuur negatief advies gegeven, de bestendige deputatie positief geantwoord en werd tegen deze laatste beslissing door de gouverneur beroep aangetekend. Naar wij vernemen hebben, zou ook het verplicht onderzoek naar bate en kommer niet beantwoorden aan de wettelijk voorgeschreven regels.

Het is namelijk zo dat de bevolking slecht ingelicht werd over het feit dat een bedrijf opgericht werd voor de fabricatie van kunststoffen ; verzwegen werd dat er gebruik zou gemaakt worden van 40 spuitgietmachines, 2 drukmachines, een compressor, een hoogspanningstransformator, en een opslagplaats werd aangelegd voor 60.000 liter stookolie, 100.000 liter gasolie en 3.000 ton grondstoffen, voor een termijn van 30 jaar.

Mag ik u verzoeken, mijnheer de Minister,

– het dossier met betrekking tot het onderzoek naar bate en kommer aan een nieuw onderzoek te onderwerpen ;

– het beroep van de gouverneur betreffende de aanvraag tot exploitatievergunning te willen bevestigen en aldus de beslissing van de bestendige deputatie te vernietigen ?

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het onderzoek inzake het beroep aangetekend tegen het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen d.d. 18 november 1983, waarbij de NV Thovadec een vergunning verleend werd voor de exploitatie van een bedrijf voor het vervaardigen van plasticen voorwerpen, is nog niet beëindigd.

Ik verwacht kortelings het verslag van het onderzoek van de administratie.

Bij dit onderzoek worden zowel de stedenbouwkundige aspecten, de hinderaspecten, als de volledigheid van het in eerste aanleg uitgevoerde bestuurlijk onderzoek onderzocht.

Wanneer mij de resultaten van het volledig onderzoek voorgelegd worden zal ik met kennis van zaken een beslissing over het beroep nemen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een mogelijk cultureel akkoord met de Duitstalige Gemeenschap

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een mogelijk cultureel akkoord met de Duitstalige Gemeenschap.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, is het juist dat het Vlaams Ministercomité voor het buitenlands beleid zich heeft ingelaten met de mogelijkheden om een cultureel akkoord of enige andere vorm van samenwerking te sluiten met de Duitstalige Gemeenschap ?

Kan de Minister ons over de stand van dit alleszins toe te juichen initiatief de nodige uitleg geven ?

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het geachte lid heeft een vraag gesteld over de mogelijke samenwerking met de Duitstalige Gemeenschap.

Tot op heden werd dit ontwerp nog niet behandeld is het Vlaams Ministercomité voor het buitenlands beleid.

Het is de bedoeling eerst na te gaan welke vormen van samenwerking met de huidige Duitstalige Gemeenschap mogelijk zijn.

Er wordt aan gewerkt om de zaak eerstdaags op de agenda van het Vlaams Ministercomité voor het buitenlands beleid te plaatsen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een georganiseerde vertegenwoordiging van de regio's in Europa

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over een georganiseerde vertegenwoordiging van de regio's in Europa.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer

Suykerbuyk

Minister, collega's, het zal de Minister, als voorzitter van het Vlaams Ministercomité voor het buitenlands beleid, bekend zijn dat een recente conferentie te Straatsburg aandacht vroeg voor een georganiseerde vertegenwoordiging van de regio's in Europa.

Meer bepaald werd bepleit het Raadgevend comité van gemeentelijke en regionale overheden van de lidstaten van de EEG de status van officieel overlegorgaan te geven, waardoor de Europese Commissie verplicht is hen in alle communautaire aangelegenheden te raadplegen.

Dit raadgevend comité wordt op dit ogenblik beheerst door de Raad van de Europese gemeenten, die natuurlijk namens de regio's in Europa kunnen optreden.

Zoals de Vlaamse Raad werd voorzeker ook de Vlaamse Executieve in kennis gesteld van de slotverklaring van deze conferentie.

Heeft het Ministercomité voor het buitenlands beleid zich ten aanzien van deze vertegenwoordiging reeds uitgesproken of zich ten minste met deze problematiek beziggehouden? Zoniet moge ik de Minister vragen wat, ten aanzien van deze belangrijke vertegenwoordiging binnen de Europese instellingen, het Ministercomité van zins is te ondernemen.

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het geachte lid heeft verwezen naar de conferentie te Straatsburg die plaatsvond van 25 tot 27 januari 1984 en waar de georganiseerde vertegenwoordiging van de regio's in Europa behandeld werd.

In opdracht van het Vlaams Ministercomité voor buitenlands beleid heb ik de problemen van de vertegenwoordiging van de Vlaamse Gemeenschap bij de internationale organisaties, dus ook bij de EG, in april besproken met de Minister van buitenlandse betrekkingen.

Het Departement van buitenlandse

zaken werd verzocht een inventaris op te maken van alle internationale organisaties waarin België op officiële wijze is vertegenwoordigd, met meer bepaald voor elke organisatie :

- de structuur
- de werkzaamheden
- de statuten voor wat betreft de samenstelling.

Het Vlaams Ministercomité voor buitenlands beleid besloot op 22 maart 1984 eveneens dat de leden van de Executieve, ieder voor zijn bevoegdheidsdomein, zelf een zo volledig mogelijke inventaris zal opmaken.

Van zodra er voldoende informatie beschikbaar is, zal nagegaan worden hoe de vertegenwoordiging zo efficiënt mogelijk kan georganiseerd worden. Dit zal naar alle waarschijnlijkheid geval per geval moeten bekeken worden.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over het ambtelijk overleg in Beneluxverband betreffende de kaderovereenkomst van de Raad van Europa inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over het ambtelijk overleg in Beneluxverband betreffende de kaderovereenkomst van de Raad van Europa inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, ik verneem dat het Ministercomité van Benelux einde 1983 heeft besloten dat in de loop van 1984 een eerste driedelig ambtelijk overleg zal plaatshebben.

Daar zou onder meer de invulling van de belangrijke kaderovereenkomst van de Raad van Europa inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten van 21 mei 1980 aan de orde komen.

Bij dit overleg - zo wordt me gezegd - is ook de Vlaamse Executieve betrokken.

Mag ik daaromtrent het volgende vragen?

1. Heeft dit ambtelijk overleg plaatsgehad?
2. Wat is de stand van de bespreking?
3. Vermits deze kaderovereenkomst voor vele Vlaamse grensgemeenten zeer belangrijk is, vraag ik de Minister hoe hij de gemeenten bij dit overleg zal betrekken, zij het in hoofdzaak om informatief van de reële problemen „op het veld” op de hoogte te worden gesteld.

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het geachte lid heeft een aantal vragen gesteld over het Beneluxoverleg, ondermeer over de invulling van de kaderovereenkomst van de Raad van Europa inzake grensoverschrijdende samenwerking tussen territoriale gemeenschappen of autoriteiten.

Sedert begin 1984 hebben twee vergaderingen plaatsgevonden op ambtelijk niveau, waar eveneens de Gemeenschappen vertegenwoordigd waren. De laatste vergadering vond plaats op 25 mei en er is nog een bijeenkomst gepland in juni.

De besprekingen concentreren zich rond de vraag of het in Benelux noodzakelijk is nieuwe publiekrechtelijke instanties en regelingen in te stellen, dan wel de bestaande structuren optimaal te gebruiken, ook wat betreft de samenwerking tussen territoriale gemeenschappen en autoriteiten. Het is duidelijk dat in de huidige kontekst van besparingen het financieringsprobleem doorweegt in de discussie.

Het is in het raam van dezelfde amb-

Buchmann

telijk te besprekingen dat, in de maand april, aan de provinciegeverners werd gevraagd om melding te maken van de specifieke reële problemen. Het is dus via de provinciegeverners dat de gemeenten betrokken worden bij dit overleg.

De bedoeling is uiteindelijk een efficiënt werkende overlegstructuur tot stand te brengen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. De Loor tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de verschuiving van de ingangsdatum voor de aanpassing van huurprijzen en de gevolgen daarvan voor de erkende maatschappijen voor sociale-woningbouw

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Loor tot de heer Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de verschuiving van de ingangsdatum voor de aanpassing van huurprijzen en de gevolgen daarvan voor de erkende maatschappijen voor sociale-woningbouw.

De heer De Loor heeft het woord.

De heer H. De Loor (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, naar verluit heeft de Executieve beslist in de sociale-woningbouw de tweejaarlijkse aanpassing van de huurprijzen aan het gezinsinkomen te verschuiven van 1 juli 1984 naar 1 januari 1985.

De gevolgen van deze op zichzelf zéér lovenswaardige maatregel zouden echter volledig afgewenteld worden op de erkende maatschappijen, die aldus ernstig benadeeld worden. De leefbaarheid van sommige maatschappijen zou hierdoor zelfs in het gedrang kunnen komen.

Andere maatschappijen zullen de dienstverlening aan hun huurders gevoelig moeten inkrimpen.

Tot dusver mochten – en moesten –

de erkende maatschappijen voor sociale-woningbouw op 1 juli van de jaren 1980 en 1982 overgaan tot de herberekening van de basishuur van sommige van hun woningen en/of van de voor de diensten gevraagde sommen.

Blijft voor laatstvernoemde aanpassingen, na het besluit van de Executieve, de ingangsdatum van 1 juli 1984 behouden of worden ook deze herzieningen verdaagd tot 1 januari 1985 ?

De Voorzitter : De heer Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouwen, mijne heren, collega De Loor heeft een vraag gesteld over de leefbaarheid van de erkende maatschappijen voor sociale woningbouw.

Juridisch moet er een grondig onderscheid worden gemaakt tussen artikel 9 en artikel 18 van het koninklijk besluit van 18 december 1979, tot reglementering voor het Vlaamse Gewest van het huurstelsel betreffende de woningen, die aan de door de Nationale Maatschappij voor Huisvesting erkende vennootschappen of aan de Nationale Maatschappij zelf toebehoren.

Op basis van artikel 9 moet de basishuurprijs die ligt tussen 3,6 en 6,5 % van de geactualiseerde kostprijs, om de twee jaar worden aangepast, met andere woorden op 1 juli 1984. Het gemiddelde percentage mag niet meer bedragen dan 4,5 % van de geactualiseerde kostprijs van het totaal patrimonium van de erkende vennootschappen.

Artikel 18 van het genoemd besluit bepaalt de tweejaarlijkse aanpassing van de huurprijzen aan het nieuw gezinsinkomen.

Ingevolge het ontwerp van besluit wordt voorgesteld alleen de uitwerking van artikel 18 met 6 maanden op te schorten, zodat de toepassing wordt verschoven tot 1 januari 1985.

Tot besluit kan worden aangestipt dat de opschorting van artikel 18 geen wijzigingen met zich brengt van de andere artikelen, zodat de erkende vennootschappen hun basishuurprijzen kunnen wijzigen in functie van hun noden.

In die omstandigheden ben ik de mening toegedaan dat de leefbaarheid van de erkende vennootschappen niet in het gedrang wordt gebracht.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de gevolgen van de toename van het aantal vossen in sommige delen van het Vlaamse land

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de gevolgen van de toename van het aantal vossen in sommige delen van het Vlaamse land.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik verneem in sommige kringen dat, in verschillende gedeelten van het Vlaamse land, het vossenbestand een sterk stijgende lijn vertoont. De gevolgen zijn er naar. Men vindt in vossenholen resten van eenden, fazanten, zelfs van reeën.

Is deze problematiek de geachte Minister bekend ? Heeft hij reeds laten nagaan of de te snelle toename van het aantal vossen reëel is en of de geïndiceerde kwalijke gevolgen, vooral voor de fauna, zich al dan niet sporadisch voordoen ?

In ieder geval wens ik te vernemen of de Minister bereid is de gestelde problematiek grondig ter harte te nemen.

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

De heer P. Akkermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, aan het geachte lid kan ik antwoorden dat allerlei uitspraken over de vos en suggesties ten aanzien van een regeling van het vossenbestand mij niet onbekend zijn.

Akkermans

Ik wordt inderdaad zowel geconfronteerd met vragen naar een versterkte bestrijding en verdeling van de vos als met voorstellen die gaan van volledige bescherming en jachtverbod tot alleen de invoering van een schoontijd, dit wil zeggen een niet-bejaging gedurende de periode dat de jongen worden geboren en de welpen worden grootgebracht.

Op dit ogenblik mag de vos het gehele jaar worden bejaagd en verdelgd met het geweer. De bestrijding is eveneens toegestaan door middel van uitgraven en doden van de welpen en verstoren van de vossenholten.

Gelet op frequente waarnemingen door personen vertrouwd met het buitengebied en gelet op de nieuwe meldingen in bepaalde streken die erop zouden wijzen dat er een populatie-toename optreedt, kan in alle voorzichtigheid gesteld worden dat het vossenbestand niet is afgenomen. Exacte tellingen of benaderende schattingen van het aantal vossen en de populatieaan groei in het Vlaamse land zijn niet beschikbaar. Deze gegevens zijn ook moeilijk te verkrijgen gezien de levenswijze van de vos.

Bij wijze van inlichting kan ik het geachte lid mededelen dat bij de faculteit van de landbouwwetenschappen van de Katholieke Universiteit Leuven, met mijn instemming en onder toezicht van de dienst Waters en Bossen, een onderzoek gaande is over de vossenpopulatie en de invloed van dit dier op de overige faunaelementen in de streek ten zuiden van Leuven, meer bepaald in het Meerdaalwoud en omgeving.

Inzake de door het geachte lid voorgestelde problematiek, waarbij het vraagstuk van nut en schade ter discussie komt, meen ik dat de zaak niet moet overdreven worden. In een aan gelegenheid waarin emoties gauw de bovenhand krijgen, moet worden vermeden lichtvaardig te oordelen en een bepaalde diersoort, in casu de vos, tot zondebok te bestempelen in echte of vermeende problemen met complexe oorzaak-gevolg relaties. Eénzijdige en niet-geargumenteerde stellingnamen gesteund op al te gebrekkige

ge of fragmentaire gegevens acht ik niet wenselijk.

Ingaande op de slotvraag van het geachte lid kan ik de verzekering geven dat ik deze uiteraard verder ter harte blijf nemen en dat zij mijn aandacht gaande houdt. In dit verband was het reeds mijn voornemen een bijkomend onderzoek over de vos te laten uitvoeren door de KUL en een voldoende wetenschappelijke onderbouw te geven aan dit aspect van het fauna-beheer.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer T. Kelchtermans tot de heer J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de medewerking van maatschappijen voor sociale-woningbouw aan de realisatie van projecten in herwaarderingsgebieden en de berekening van huur- en kostprijs

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Theo Kelchtermans tot de heer Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting, over de medewerking van maatschappijen voor sociale-woningbouw aan de realisatie van projecten in herwaarderingsgebieden en de berekening van huur- en kostprijs.

De heer Kelchtermans heeft het woord.

De heer T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, dames en heren, de stads- en dorps herwaarderingsprojecten lijken de laatste maanden in een stroomversnelling geraakt te zijn. Op verschillende plaatsen is men reeds toe aan het uittekenen van de diverse deelprojecten en het opstellen van concrete werkdossiers. De NMH en de NLM kunnen bij deze projecten optreden als bevoorrechte partners. Maar hier rijzen toch enkele problemen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate kunnen de twee respectieve sociale-bouwmaatschappijen

en hun medewerking verlenen bij de realisatie van deze projecten, rekening houdende met de door hen gehanteerde reglementeringen ? Werden deze inmiddels aangepast aan de specifieke situaties in de herwaarderingsgebieden ? Zo ja, in welke mate ? Zo neen, om welke redenen ?

2. Op welke basis dient de kostprijs en de huurprijs van de door hen gerealiseerde woningen te worden berekend 100 - 40 % ?

3. Zal de verleende subsidie dienen doorverrekend te worden naar de huurders en de kopers toe ? Zo ja, in welke mate ?

De Voorzitter : Minister Buchmann heeft het woord.

Minister J. Buchmann (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, collega Kelchtermans heeft een vraag gesteld over de medewerking van maatschappijen voor sociale woningbouw aan de realisatie van projecten in herwaarderingsgebieden en de berekening van huur- en kostprijs.

Op het eerste gedeelte van de vraag kan ik antwoorden dat de erkende vennootschappen hun medewerking verlenen aan de realisatie van projecten in herwaarderingsgebieden, op voorwaarde dat zij hiervoor de middelen hebben en dat de projecten passen in hun planning.

De Raad van Beheer van de Nationale Maatschappij moet deze aangelegenheid goedkeuren. De goedkeuring van de volledige investeringsprogramma's gebeurt door de Gemeenschapsminister voor huisvesting.

Ik meen dat een nieuwe reglementering derhalve niet nodig is.

Op de tweede en de derde vraag kan momenteel nog geen concreet antwoord worden verstrekt. Deze problematiek zal ten gronde worden behandeld in het nieuwe besluit van de Vlaamse Executieve dat betrekking heeft op de reglementering van de huurprijzen voor volkswoningen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het afsluiten van de telefoon in het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het afsluiten van de telefoon in het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik verneem dat in de maand maart de telefoon van het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” te Amsterdam werd afgesloten wegens het feit dat de telefoonrekeningen niet op tijd betaald werden.

Dit incident deed zich voor op een ogenblik dat er in dit centrum een Vlaams-Nederlands colloquium werd gehouden over het Nederlandstalige boek. Tot ergernis van organisatoren en publiek was „De Brakke Grond” tijdens die dagen telefonisch niet bereikbaar.

Mag ik van de Minister vernemen welke verklaring er is voor dergelijke toestand. De Minister gelieve mij mede te delen welke dienst of instelling hiervoor verantwoordelijk is.

Mag ik tevens van de Minister vernemen of de Nederlandse PTT aan deze maatregel een of meer herinneringsbrieven en waarschuwingen heeft laten voorafgaan ? Hoe lang heeft de afsluiting geduurd ?

Het lijkt geen twijfel dat dergelijke toestanden het Vlaamse imago in Nederland geen goed doen. Derhalve gelieve de Minister mij mede te delen welke maatregelen hij zal nemen om herhaling ervan te voorkomen.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat er in

het Vlaams Cultureel Centrum „De Brakke Grond” inderdaad een afsluiting van de telefoon is geweest. Deze afsluiting was het gevolg van een vertraging in de bankverrichtingen. Het euvel kon onmiddellijk worden hersteld en de afsluiting duurde nauwelijks één uur. Om herhaling in de toekomst te vermijden, heb ik opdracht gegeven om met een automatische betalingsopdracht te werken.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de stand van zaken betreffende de prijsbinding voor boeken

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de stand van zaken betreffende de prijsbinding voor boeken.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, mag ik de geachte Minister vragen naar de stand van zaken in verband met de prijsbinding voor boeken ?

De Minister heeft beloofd daarvan, binnen de Taalunie, een prioriteit te maken. Het probleem heeft echter ook een economisch aspect, waarvoor de nationale Minister van economische zaken verantwoordelijk is.

Mijn vraag is dan ook dubbel.

1. Hoever staan de contacten met de Minister van economische zaken ?
2. Hoever staat de bespreking van dit punt binnen het Comité van Ministers binnen de Taalunie ?

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en he-

ren, zonder vooruit te lopen op de mogelijke eindbeslissingen ter zake, kan ik het geachte lid mededelen dat het probleem van de prijsbinding voor Nederlandstalige boeken, mede op aandringen van de betrokken uitgeverijmiddelen, inderdaad een voorrangbehandeling kreeg binnen de besprekingen in de Taalunie.

Het betreft hier evenwel een meer-voudige aangelegenheid waarover niet alleen akkoorden moeten bereikt en geformuleerd worden binnen de beide regeringen (de Nederlandstalige regering en de Vlaamse Executieve) die zeker de aanwezige „goodwill” zullen bevestigen, maar deze mogelijke akkoorden worden bovendien geconditioneerd door de standpunten van de respectievelijke departementen voor economische zaken.

Met het oog op de coördinatie van de respectieve standpunten werden op mijn verzoek, na mijn verkiezing tot voorzitter van het Comité van Ministers, in april, uitnodigingen voor een overleg verstuurd aan de beide Ministers van economische zaken en deze van cultuur.

Het betreft voor Nederland : de heer Van Aardenne, Minister van economische zaken ; de heer Brinkman, Minister van welzijn, volkswaerking en cultuur ;

voor Vlaanderen : de heer Eyskens, Minister van economische zaken en mijzelf van cultuur.

Een passende datum voor het overleg wordt eerstdaags vastgelegd. Gisteren kreeg ik een brief van Minister Marc Eyskens die mij het volgende schreef:

„In antwoord op uw brief van 10 april jongstleden betreffende de „Vaste Boekenprijs” meen ik dat het momenteel niet opportuun is deze materie opnieuw ter discussie te brengen.

Ik ben van oordeel dat de specifieke problemen voor de boekensector het best kunnen opgelost worden in het kader van de herziening van de wet op de handelspraktijken.

De ontwerp teksten van deze herziening zijn momenteel in behandeling bij de bevoegde senaatscommissie.”

Poma

Tot daar het antwoord van Minister Eyskens.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitbliven van het antwoord op een reeks vragen vanwege de Commissie voor buitenlands beleid en op een reeks schriftelijke vragen ingediend door een lid van de Raad betreffende de internationale culturele samenwerking

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitbliven van het antwoord op een reeks vragen vanwege de Commissie voor buitenlands beleid en op een reeks schriftelijke vragen ingediend door een lid van de Raad betreffende de internationale culturele samenwerking.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, door de leden van de Commissie voor buitenlands beleid werden einde januari een reeks vragen betreffende de internationale culturele samenwerking voor de Vlaamse Gemeenschap geformuleerd.

Het was de bedoeling dat aan de hand van de antwoorden op deze vragen een openhartige en ruime gedachtenwisseling over ons buitenlands cultuurbeleid zou worden gevoerd.

Bijna vier maanden later moeten wij vaststellen dat de Gemeenschapsminister nog altijd niet de tijd heeft gevonden om op de vragen in kwestie te kunnen antwoorden.

Bovendien werden door collega Raf Declercq op 19 maart jongstleden een reeks vragen in verband met dezelfde problematiek ingediend. Vorige

week, dus meer dan twee maanden later, deelde de Gemeenschapsminister in een voorlopig antwoord mede dat ondanks herhaald aandringen van zijkant bij het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking de door hem opgevraagde antwoorden op 21 van deze vragen nog steeds niet in zijn bezit waren. Dit is een flagrante overtreding van artikel 65 van het Reglement van Orde van deze Raad.

Vroegere ervaringen inzake vragen om informatie betreffende onze internationale culturele samenwerking hebben reeds de indruk geschapen dat de betrokken diensten niet erg gesteld zijn op ruime beslangstelling vanwege de Vlaamse Raad.

Het voortdurend uitstellen van het beantwoorden van de gestelde vragen wekt de indruk dat de Gemeenschapsminister en zijn medewerkers, de leden, de Commissie, en dus de Raad zelf niet helemaal au sérieux nemen. Of is het de bedoeling door het voortdurend verschuiven de zaak op de lange baan te schuiven en het reces te halen? In dit geval zou het wel eens november kunnen worden alvorens de Commissie weer bijeengeroepen kan worden.

Graag zou ik daarom van de Gemeenschapsminister vernemen om welke redenen het antwoord op de vragen in kwestie zo lang uitblijft en binnen welke termijn dat antwoord kan verwacht worden.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de reeks vragen uitgaande van de Commissie voor buitenlands beleid werden ons inderdaad met een nota van 23 februari 1984 overgemaakt als een ontwerplijst van vragen.

Het zal het geachte lid bij het herlezen van deze 18 bladzijden tekst, verdeeld in achttien hoofdstukken, opgevallen zijn dat de gestelde vragen ofwel zeer breedomvattend, ofwel sterk technisch gedetailleerd zijn, bijvoorbeeld in verband met de inlichtingen over de jaren 1981-1982-1983.

Juist voor de vragen die verder reiken

dan de culturele samenwerking heb ik in het VMCBB – zitting 22 maart – de medewerking van de collega's gevraagd om mij toe te laten de zogenaamde „algemene tendensen van de Vlaamse Executieve” inzake buitenlands beleid te kennen en daarop in te spelen. Hierop worden de antwoorden nog ingewacht.

Door de intense samenhang van het hele bundel heb ik gemeend dat een globaal antwoord met de nodige detailinformatie bruikbaar was dan de fragmentarische toelichting die dan blijkbaar uit haar verband zou gelicht zijn. Hiervoor mijn excuses zo het geachte lid mij daarin niet wil volgen.

Wat de schriftelijke vragen betreft moet ik zeggen dat het juist is dat collega, Raphaël Declercq op 19 maart 1984 een reeks van 40 schriftelijke vragen heeft ingediend.

Ik moge er trouwens aan toevoegen dat het om 40 identieke vragen gaat die dan telkenmale slaan op een ander cultureel akkoord.

Mevrouw C. Smitt (CVP), Secretaris van de Raad, bracht verslag uit over het decreet-Kind en Gezin

Poma

De inhoud van elke vraag peilt naar de volledige werking van de culturele akkoorden voor de jaren 1980-1981-1982-1983.

Het betreft dus gegevens die bij de administratie, met name het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking, moeten opgevraagd worden. Dit is onverwijld gebeurd.

Er werd een eerste herinnering gestuurd op 4 april 1984 waarin letterlijk vermeld stond, ik citeer : „Ikverzoek u erover te waken dat de ontwerpantwoorden binnen een termijn van maximum acht dagen in mijn bezit zijn”, einde citaat.

Er vertrok een tweede herinnering op 10 mei daaropvolgend en op 18 mei heb ik persoonlijk contact genomen met de verantwoordelijke om de ontbrekende ontwerpen onverwijld binnen te krijgen.

De resterende antwoorden zijn op mijn kabinet toegekomen op donderdag 24 mei en de definitieve antwoorden zijn op maandag 28 mei overgemaakt aan de Vlaamse Raad, dus gisteren. Bijgevolg zijn alle vragen beantwoord.

Toch moet ik zeggen dat in de periode van 2 maanden waarover de collega het heeft, de Paasvakantie inbegrepen is. Bovendien vergde het antwoord op een aantal vragen heel wat opzoekingswerk en dient er gezegd te worden dat een reeks van twintig vragen reeds op 6 mei aan de Vlaamse Raad werd overgemaakt.

Alleen het feit dat ik niet in het wild „nietszeggende voorlopige antwoorden” publiceer, maar integendeel herhaaldelijk ke pogingen doe om tijdig voldoende gegevens voor het definitief antwoord binnen te krijgen, zou een bewijs moeten zijn dat ik al het mogelijke doe om de collega's van deze Raad zo volledig mogelijk te informeren inzake hun vragen ; en dat precies in tegenstelling tot wat de vraagsteller hiernet beweerde.

Het overmaken van parlementaire vragen aan instellingen van openbaar nut vergt op zichzelf reeds meer tijd.

Wanneer antwoorden administratief opzoekingswerk vergen is een termijn van 14 dagen niet meer haalbaar ; te meer daar in onderhavig geval de vragen betrekking hebben op de jaren 1980 tot 1983.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer L. De Grève tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitblijven van het vijfde decreet in de cultuursector en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden voor de initiatieven die niet meer als experiment kunnen worden gesubsidieerd

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Grève tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het uitblijven van het vijfde decreet in de cultuursector en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden voor de initiatieven die niet meer als experiment kunnen worden gesubsidieerd.

De heer De Grève heeft het woord.

De heer L. De Grève (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het uitblijven van het vijfde decreet veroorzaakt heel wat moeilijkheden voor die initiatieven die toelagen ontvangen op basis van het koninklijk besluit van 1967. Vooral voor die initiatieven die als experiment worden gesubsidieerd, schijnen er zware problemen te zijn, onder andere bij de alfabetiseringsprojecten, die reeds drie jaar als experiment werden gesubsidieerd.

Mijn vraag aan de geachte Minister is dubbel.

1. Hoever staat het met het vijfde decreet en wanneer zal dit ontwerp ingediend worden ?

2. Wat gaat de Minister doen met die initiatieven die geen experimentele toelagen meer kunnen krijgen in 1984, indien het vijfde decreet niet tijdig klaar komt ?

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ten eerste, het ontwerp van het vijfde decreet is aanvaard door de Vlaamse Executieve en is nu voor advies voorgelegd aan de Raad van State. Als de Raad van State zijn advies gegeven heeft – wanneer dit zal zijn weet ik niet – zal het ontwerp voorgelegd worden aan de Vlaamse Raad.

Ten tweede, de organisaties die erkend zijn op basis van het koninklijk besluit van 1967 blijven hun subsidie behouden tot op het ogenblik dat het vijfde decreet het koninklijk besluit van 1967 zal opheffen. Wat de experimenten betreft, dient men er rekening mee te houden dat gelet op het Cultuurpact dergelijke toelagen maximum 3 jaar kan worden uitgekeerd. Daarna wordt verondersteld dat het initiatief via een bestaande regeling kan worden gesubsidieerd.

De experimenten die in aanmerking komen voor het vijfde decreet kunnen in 1984 hierop betoelaagd worden. Indien het decreet in 1984 niet wordt uitgevoerd, zullen zij opnieuw een experimentele toelage krijgen, zodat deze waardevolle initiatieven hoe dan ook zullen ondersteund blijven. Betrokken initiatieven zullen hiervan in kennis worden gesteld.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer E. Beysen tot mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnzorg, over het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Beysen tot mevrouw Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnzorg, over het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen.

De heer Beysen heeft het woord.

De heer E. Beysen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, de al te lang aanslepende

Beysen

moeilijkheden tussen de nationale regering en de Gemeenschappen betreffende de problemen van het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen hebben de toekomst van de beschuttende werkplaatsen en revalideringscentra op de helling geplaatst.

Terecht heeft u het initiatief genomen de Eerste Minister te verzoeken het dossier persoonlijk tot zich te trekken, ten einde op korte tijd duidelijkheid te creëren, zowel wat de financiële herstructurering van het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen betreft als wat de institutionele herstructurering van het fonds aangaat.

Welke maatregelen staat u voor opdat de overheveling van de bevoegdheden van het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen degelijk zou kunnen worden voorbereid, in zoverre dat de gehandicapten en de werklozen zouden gevrijwaard blijven van staking van de uitbetaling van hun toelagen ?

Welke is de huidige stand van zaken in de ministeriële werkgroep die de moeilijkheden van het Rijksfonds voor sociale reclassering van minder-validen bespreekt en die bestaat uit leden van de nationale regering en de Gemeenschapsregeringen ?

Tot welke resultaten heeft uw noodoproep tot de Eerste Minister tot nog toe geleid ?

Deze laatste vraag is, mevrouw de Minister, in enige mate achterhaald gezien vorige vrijdag de kabinetsraad een ingrijpende beslissing heeft genomen, wat wel enigszins het gevolg zal zijn van uw oproep, alsook van de vorige week in de Kamer gehouden interpellaties.

De Voorzitter: Minister Steyaert heeft het woord.

Minister R. Steyaert (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, indien het geachte lid mij toestaat zou ik de door hem gestelde vragen in omgekeerde orde willen beantwoorden.

Ik heb mij inderdaad tot de Eerste Minister gericht met het verzoek dringend een oplossing te vinden voor het financiële probleem waarmee het Rijksfonds geconfronteerd wordt. Het deficit dat sinds 1980 snel aan het groeien ging zou zonder ingrijpende maatregelen tot een onduidelijke situatie leiden in de tweede helft van dit jaar. Men mag daarbij niet vergeten dat meer dan 2/3 van de uitgaven gaan naar Vlaamse gehandicapten.

Om deze reden heb ik dan ook nooit geweigerd mee te werken aan de besprekingen die tussen de bevoegde nationale Ministers werden gevoerd. Ik heb hierbij de stelling verdedigd dat de omvang van het deficit van die aard was dat een ruime injectie van nieuwe middelen noodzakelijk was zonder evenwel zekere besparingen uit te sluiten.

Alhoewel ik nog niet op de hoogte ben van alle details, blijkt de oproep tot de Eerste Minister inderdaad zijn effect te sorteren te oordelen naar de beslissingen die in de Ministerraad van 25 mei jongstleden zijn genomen. Ten einde de uitbetalingen te waarborgen zouden in 1984 drie bronnen van financiële middelen worden aangeboord, namelijk het verzilveren van de effectenportefeuille, ongeveer 800 miljoen frank, een compenserende rijksstegemoetkoming, ongeveer 500 miljoen frank en de opbrengst van het op trekken van de bijdragen op de verzekeringpremies met 1,5 procentpunt, ongeveer 500 miljoen frank

Ik geef hier een orde van grootte van de ramingen op omdat de ministeriële werkgroep zich opnieuw dient te buigen over het precies vastleggen van de diverse bedragen evenals het voorstellen van een sluitende oplossing mocht er zich nog een ongunstig saldo voor 1984 voordoen.

Een belangrijke stap naar de oplossing van de acute financiële problemen van het Rijksfonds voor sociale reclassering van de minder-validen is dus door de nationale regering gezet.

Met het oog op een gesaneerde situatie op het ogenblik van de overdracht van de taken naar de Vlaamse Gemeenschap is het verder opvolgen van de financiële situatie in het Rijksfonds

een dwingende en permanente aangelegenheid.

Ik zal deze zaak beslist blijven volgen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin”

- 234 (1983-1984) - Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin”.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Smitt, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw C. Smitt (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, bij wet van 5 september 1919 werd het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn opgericht. Dit werk ging van start onder de afgekorte naam NWK op 1 januari 1920.

De factoren en de motieven die aan de basis lagen van de oprichting waren veelvuldig ; in de inleidende toelichting van de Gemeenschapsminister werden ze ruim omschreven.

Er mag gezegd worden dat het NWK gedurende 64 jaar op een waardige wijze zijn taak heeft waargemaakt, namelijk „het kind beschermen, en de kinderhygiëne bevorderen”.

Doorheen de werking van haar diensten en instellingen heeft het NWK in ons land het welzijn en de gezondheid van het kind bepaald.

In de memorie van toelichting van het ontwerp van decreet „houdende de oprichting van Kind en Gezin” lezen we : „De onbetwistbare resultaten die het NWK heeft geboekt, en de niet te onderschatten ervaringen met betrekking tot de kinderzorg, vormen een basis waarop een nieuwe instelling

Smitt

met grote kans op succes van start kan gaan".

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen heeft het beleid inzake kindzorg toevertrouwd aan de Gemeenschappen.

In samenhang met de afschaffing van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn door de nationale wetgever, beoogt het ontwerp van decreet de oprichting van een gemeenschapsinstelling die het beleid inzake kindzorg van het NWK ten aanzien van de Vlaamse Gemeenschap moet overnemen.

De motieven die vandaag ten grondslag liggen aan de oprichting van een Vlaamse instelling voor de behartiging van het welzijn en de gezondheid van het kind, zijn natuurlijk heel verschillend van de eerste motieven.

De houding ten opzichte van het kind is namelijk veranderd. Nu komt de algehele ontplooiing van het kind, volgens zijn eigenheid, binnen het gezin en in de samenleving op de voorgrond.

Joals kindzorg niet kan slagen zonder de nauwe betrokkenheid van voorzieningen van vrijwilligers, zo kan de kindzorg vandaag ook niet effectief zijn zonder de betrokkenheid van de gezinnen zelf. De ontplooiing van het kind is inderdaad nauw of rechtstreeks verbonden met het gezinsfunctioneren. Bovendien maken wetenschappelijke studies ook duidelijk dat een maximaal ontwikkelen van het jonge kind slechts mogelijk is binnen het gezin en in een gezinsgericht leefmilieu.

De Minister vat alles heel goed samen in de volgende zin :

„Na de zorg voor het kind, en na de zorg voor moeder en kind, is de zorg voor kind en gezin, de derde dimensie die aan het beleid inzake kindzorg, in deze 20e eeuw wordt gegeven”.

Uw Commissie voor bijstand aan personen heeft het ontwerp van decreet grondig besproken en goedgekeurd, na enkele amendementen te hebben

aanvaard die evenwel niets wezenlijks veranderen aan het oorspronkelijk ontwerp.

Volgens het verslag zijn de amendementen ondertekend door de heer Hancké, terwijl ze in werkelijkheid door mevrouw Lefebver ondertekend zijn. Mevrouw Lefebver, deze vergissing zij aldus rechtgezet. Het ontwerp van decreet bepaalt dat de nieuwe instelling van hetzelfde type parastatale is als het vroeger NWK, gebaseerd op de wet van 16 maart 1954. De opdracht wordt weliswaar verruimd en ingeschakeld in het gehele welzijns- en gezinsbeleid.

De oprichting en de opdracht van de nieuwe gemeenschapsinstelling zijn omschreven als volgt.

De instelling krijgt tot taak de levenskansen, het welzijn en de gezondheid van het kind te behartigen, de ouders, of deze die de taak van de ouders vervullen te ondersteunen met betrekking tot de zorg voor hun kind. Deze taak heeft in het bijzonder betrekking op kinderen beneden de drie jaar maar waar noodzakelijk, geeft het decreet ook de mogelijkheid aan de instelling hun taak uit te oefenen voor oudere kinderen.

De instelling neemt bij het waarmaken van haar taak als uitgangspunt : de ontplooiing van het kind volgens zijn eigenheid, en verantwoordelijkheid en eigen mogelijkheden van de ouders. De hulpverlening moet prioritair het eigen functioneren van het gezinsmilieu bevorderen, en aansluiten bij de woon- en leefomgeving. De ideologische, filosofische en godsdienstige overtuiging moet bij het volbrengen van deze opdracht worden geëerbiedigd. Hiermee zetten wij de goede traditie die bestond in het NWK verder.

In concreto zal het uitvoeren van deze opdracht bestaan uit : het voorkomen van de prenatale sterfte en de prematuriteit ; het bevorderen van de volledige ontwikkeling van het kind in het gezin en de samenleving ; het begeleiden van de groei-ontwikkeling ; het voorkomen van ontwikkelingsstoornissen en het vroegtijdig opsporen van handicaps ; het psyche-sociaal ondersteunen en het gezondheidsbege-

leiden van de ouders, in het bijzonder van de jonge moeders, bij zwangerschap, bij de geboorte en na de bevalling ; de opvang van het jonge kind naar aanleiding van arbeids- en leefsituaties van het gezin, of naar aanleiding van problemen of crisissituaties in het gezin ; het voorkomen van, en de hulpverlening bij kindermishandeling en -verwaarlozing, ten slotte, het oprichten van adoptiewerken, waar veel vraag naar is.

Het decreet bepaalt dat de instelling, zowel op het vlak van de Vlaamse Gemeenschap, als op het provinciale, regionale en plaatselijk vlak gestructureerde samenwerkingsverbanden heeft met instellingen en diensten of verenigingen die op hetzelfde vlak actief zijn, zodat deze intens kunnen verder werken, en hun werking zelfs uitbouwen.

Als instelling van openbaar nut wordt het beheer van deze instelling toevertrouwd aan autonome beheersinstaties. Het ontwerp van decreet bepaalt de samenstelling van deze instanties en hun bevoegdheden. Zo wordt de instelling beheerd door een raad van beheer en door provinciale comités. De leden van de raad van beheer worden benoemd door de Vlaamse Executieve. De kandidaten voor de provinciale comités worden voorgedragen op een dubbele lijst door deze raad van beheer.

De leden worden gekozen uit personen die actief zijn in verenigingen, diensten of instellingen, die de gezinnen vertegenwoordigen, of die op het vlak van de taken, een bijzondere deskundigheid bezitten.

De Raad kan zich laten bijstaan door adviescommissies en laat zich in elk geval bijstaan door een interdisciplinaire adviescommissie.

De middelen waarover de instelling beschikt zijn : de jaarlijkse toelage, de eventuele schenkingen en legaten, de opbrengst uit beleggingen van tegoden en beschikbare gelden van de instelling.

Mevrouw de Minister, tijdens de besprekingen hebben de leden van de commissie kunnen vaststellen dat het voorliggend decreet door u persoon-

Smitt

lijk grondig werd voorbereid. Wij feliciteren u met de gedane inspanningen. Wij hopen dat „Kind en Gezin” met een efficiënte en preventieve zorg nog beter zal aansluiten bij de noden en behoeften van de kinderen en hun gezinnen.

Het zal ons leiden tot nieuwe werkprogramma's, zeker in de sector van de raadplegingen en in de diensten voor onthaalmoeders, tot acties met betrekking tot de kindermishandeling en vierde wereldproblemen en tot nieuwe actieve programma's voor ongevallenpreventie.

Moge de actie en de werking van de nieuwe instelling ageren in de diepte, zodat haar werking werkelijk met het leven verweven wordt. Dan zal zeker uw betrachting voor een kwaliteitsvolle preventieve gezondheids- en welzijnszorg voor het jonge kind waarheid worden.

Ik hoop met dit mondeling verslag u een inzicht te hebben gegeven in het ontwerp van decreet „Kind en Gezin”, dat vandaag ter goedkeuring aan de Vlaamse Raad wordt voorgelegd. (**Applaus**)

De Voorzitter : Mevrouw Lefeber heeft het woord.

Mevrouw O. Lefeber (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, Mevrouw de Minister, collega's, ik hecht eraan mevrouw Smitt voor haar duidelijk en uitgebreid verslag te danken.

Wanneer men de rol van het NWK inzake kindzorg in zijn historische context benadert, kan men niet anders dan vaststellen dat deze verdienstelijke instelling van weleer gedurende de laatste decennia vastgeroest stak in een verouderde structuur die een adequate werking hoe langer hoe meer begon te hypothekeren.

Onze staatshervorming biedt dan ook een ideale gelegenheid om aan talrijke mankementen te verhelpen, een unieke kans die de Vlaamse Gemeenschap met beide handen moet aangrijpen om een vernieuwd beleid in deze materie uit te stippelen.

Met voldoening stel ik vast dat het de-

creet dat hier vandaag behandeld wordt aan deze behoefte tegemoetkomt. De toegewezen opdrachten aan deze nieuwe instelling zijn immers van die aard dat in de toekomst zal kunnen ingespeeld worden op noden van adequate informatie, voorlichting en kennis omtrent specifieke problemen van verzorging, vaardigheden die vereist kunnen zijn voor optimaal verloop van zwangerschap, zuigelingen-zorg en opvoedingsproblemen van zeer jonge kinderen.

Ondanks de hoopvolle perspectieven die dit decreetaal initiatief biedt, wens ik met het oog op de verdere uitvoering ervan nu reeds de aandacht te vestigen op bepaalde inhoudelijk aspecten.

Een eerste belangrijke opdracht voor deze instelling is het organiseren van en het toezicht uitoefenen op alle vormen van opvang die voor kinderen worden ingesteld.

Door de toename van het aantal gezinnen waar beide ouders gaan werken, heeft dit domein de jongste jaren heel wat aan belang gewonnen.

Het gaat hier om het delegeren van de opvoedingstaak door ouders aan andere opvoeders. Het is een belangrijke opdracht voor de gemeenschap toe te zien dat deze gedelegeerde opvoedingstaak in de meest optimale omstandigheden kan worden waargenomen.

Dat hierbij de kwaliteit van de opvang van primordiaal belang is, hoeft geen betoog. Nochtans kan ik me van de indruk niet ontdoen dat dit aspect in de praktijk minder aandacht geniet.

Hoe anders te verklaren dat in de laatste jaren de kredieten voorzien voor de kinderdagverblijven steeds verminderen, terwijl de kredieten voor de diensten voor onthaalmoeders in de laatste twee jaar een forse stijging met 30 procent vertonen ?

Waarom kinderdagverblijven die over gekwalificeerd personeel beschikken, stelselmatig afbouwen ten koste van de verdere uitbouw van de diensten, met overwegend minder-onderlegde onthaalmoeders ?

Het is zeker niet mijn bedoeling hier-

over eenpolemie te ontketenen. Feit is echter dat zelfs voorstanders van deze politieke accentverschuiving moeten toegeven dat de deskundigheid van de onthaalmoeders in heel wat gevallen terecht in vraag kan gesteld worden.

Een argument temeer om de stelling ingang te doen vinden dat, gelet op de grote werkloosheid in de sector van de kinderverzorging, voortaan bij voorkeur onthaalmoeders te erkennen, die in het bezit zijn van het brevet van kinderverzorgster.

Vervolgens wens ik enkele bedenkingen te formuleren omtrent de zuigelingenraadpleging.

Gelet op de manier waarop deze raadplegingen historisch gegroeid zijn en rekening houdend met de inbreng van heel wat vrijwilligers, meen ik nochtans dat de impact van de beroepsmensen beter tot zijn trekken moet kunnen komen.

Wat de begeleiding van de jonge moeders en het zuigelingentoezicht aan huis betreft, meen ik dat naast sociaal verpleegkundigen, vooral de inschakeling van vroedvrouwen en medisch geschoolde verpleegsters dient nagestreefd te worden.

Mevrouw de Minister, de prenatale raadplegingen kennen sedert 1966 een geweldige daling. In 1966 waren er in ons land 359 raadplegingscentra. Ze zijn teruggevallen op slechts 69 in het Vlaamse landsgedeelte. Daarbij komt dat er onder deze 69 nog een dertigtal zouden zijn waarvan getwijfeld wordt aan de leefbaarheid. Oorzaken zoeken van deze terugval heeft weinig zin, evenals het weinig zin heeft om tegen deze tendens in te gaan. Dit betekent echter geenszins dat deze raadplegingen dienen te worden afgeschaft. Volgens mij kunnen ze zeer zeker een belangrijke rol vervullen voor risicogezinnen.

In deze tijden van economische crisis zullen de ongelijkheden en de maatschappelijke relevantie ervan voor levenskansen en gezondheid scherper op de voorgrond komen.

Hierbij kan ook het belang van het zwangerschapsvooronderzoek, met

Lefeber

inschakeling van de eerstelijns, ondersteunt worden.

Het verstrekken van noties over anti-conceptie hoort hier ook thuis. Met inschakeling van andere voorzieningen en diensten, zou prenatale controle verplicht dienen te worden.

In tegenstelling tot wat algemeen gangbaar is, zouden vanuit medisch oogpunt de toekomstige moeders zoveel mogelijk het wettelijk zwangerschapsverlof vóór de bevalling moeten nemen.

Op het ogenblik zouden slechts 10 ten honderd van onze zwangere moeders via de prenatale raadplegingen van het NWK in Vlaanderen worden opgevolgd tegenover 40 ten honderd in Wallonië. Tien ten honderd van de moeders bevallen nog thuis. Het gemiddeld aantal bevallingen op jaarbasis bedraagt in ons land 120.000. Vorig jaar zouden nog 13 moeders tijdens hun bevalling overleden zijn.

Wat de kindersterfte is ons land betreft, is het uiterst-bedroevend vast te stellen dat deze in België het hoogste is in West-Europa. Statistieken duiden aan 13 per duizend in België tegenover 10 in Nederland en 7 in Zwitserland. Dat zijn er 13 teveel.

Over deze problematiek zal „Kind en Gezin” bijzonder moeten waken en alles in het werk moeten stellen om dat cijfer tot het uiterste minimum terug te schroeven.

Voor de postnatale zorg, waar op het ogenblik het NWK te weinig aandacht aan besteedt, zou men meer medisch geschoolde verpleegsters en vroedvrouwen moeten inschakelen dan sociaal-verpleegkundigen. Postnatale zorg wordt steeds gericht op het kind dat na de geboorte, evenals daarvoor, de volledige aandacht krijgt. Maar ook de jonge moeder dient te worden gevolgd. Zij moet maximale ontplooiingskansen krijgen voor de zorg voor het kind. Sommige oorzaken die men niet onmiddellijk kan vinden, kunnen dikwijls onaangename gevolgen hebben, zowel voor de moeder als voor het kind.

Mevrouw de Minister, ik wil bijzon-

der uw aandacht vragen voor de kinderen en de gezinnen die in het buitenland verblijven. Hierbij bedoel ik dan in hoofdzaak de gezinnen van onze zogenaamde tiende provincie, met name deze van de BSD, de Belgische Strijdkrachten in Duitsland.

Het is geen geheim dat de opvang van kleinere kinderen en het prenataal onderzoek, veel te wensen overlaten. Er zijn slechts twee Nederlandstalige centra voor prenatale raadpleging. Het is toch onverantwoord, dat een toekomstige moeder om en bij de 100 kilometer moet afleggen voor een prenataal onderzoek of een bevalling.

Wanneer men het aantal consultatiebureaus, die momenteel in de BSD functioneren kent, dan geeft dat de volgende cijfers : 2 voor prenatale raadplegingen en 19 voor raadplegingen voor het jonge kind. Is dit niet onderschat in een uitgestrekt gebied, zoals de BSD ?

Begin dit jaar waren er alarmerende berichten in verband met twee kinderkribben, één in Ludenscheid en een te Soest. Deze kribben zouden in het begin van deze zomer hun deuren sluiten, omdat CDSCA – Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie – meent dat deze te veel geld kosten.

Mevrouw de Minister, is dit reeds gebeurd ? Meent u niet dat dergelijke maatregel onverantwoord is, zowel tegenover deze kleine kinderen als tegenover de sociaal-verpleegsters en kinderverzorgsters ?

Wanneer deze kribben onder uw hoede staan, dan hoop ik dat U het nodige zal doen om de toestand gunstig op te lossen, of desgevallend de erkenning te overwegen van een dienst voor onthaalmoeders, waartoe in het begin van dit jaar door CDSCA een aanvraag ingediend werd. Niet iedereen is trouwens bereid om zijn kinderen toe te vertrouwen aan niet-erkende onthaalmoeders, die voor de opvang vaak willekeurige, zeer hoge prijzen vragen.

Tenslotte wens ik ook enkele suggesties te formuleren inzake samenwerkingsverbanden met andere voorzieningen. Deze aangelegenheid maakte trouwens het voorwerp uit van een

boeiende discussie in de Commissie.

Op basis van de hierover verstrekte gegevens, kan niet ontkend worden dat zich in de praktijk tot op het ogenblik hieromtrent nog heel wat mankementen voordoen. Het huidige NWK heeft zijn isolement zelden willen of kunnen doorbreken. Bij deze vaststelling mag het echter niet blijven nu dit decreet nogmaals het belang van samenwerking op plaatselijk vlak in alle regio's van ons Vlaamse land uitdrukkelijk in het licht stelt.

Op het gebied van de gezondheid van de bevolking biedt de zorg voor moeder en zuigelingen bijzondere aspecten. Vandaar het belang dat gehecht wordt in alle landen aan kraamzorg en verloskundige, zuigelingen- en kleuterzorg.

Parallel gaat de ontwikkeling van de vroegere diagnostiek van pathologie en van aangeboren afwijkingen. Kennis van erfelijke aandoeningen en stofwisselingsziekten kent grote vooruitgang en men heeft meer inzicht in hun consequenties voor de totale gezondheid. Ons net van gezondheidsvoorzieningen op de eerste en tweede lijn zou in staat zijn een groot deel van deze bijzondere taak waar te maken. Een instelling voor moeder- en kindzorg kan hier coördinerend en bewakend optreden.

Steeds meer zullen samenwerkingsvormen van alle betrokkenen moeten ontstaan met als uiteindelijk doel niet alleen de mortaliteit, maar vooral ook de morbiditeit van moeder en pasgeborenen op een zo laag mogelijk niveau te brengen. Intensievere samenwerking met daarvoor meer deskundig personeel is wenselijk. Al wil ik niet verhelelen dat de organisatie van deze samenhang het grote probleem is, ben ik toch van mening dat de instelling „Kind en Gezin” deze uitdaging moet aankunnen.

Samenwerking en coördinatie zijn mooie begrippen, die evenwel in de praktijk moeten kunnen omgezet worden. Niet alleen in huisartsenkringen is men zich bewust van de noodzaak van werkelijke samenwerking op plaatselijk vlak ; ook de inrichtende machten van het medisch schooltoezicht zien met belangstelling de nieu-

Lefebber

we ontwikkelingen in de instelling „Kind en Gezin” tegemoet met het oog op werkelijke samenwerking. De niet-onbelangrijke gegevens over ieder jong kind zouden door de instelling „Kind en Gezin,” integraal moeten doorgespeeld worden aan het medisch schooltoezicht zodra de kinderen in het kleuteronderwijs belanden.

Naast deze inhoudelijke beschouwingen wens ik tot besluit enkele ideeën uit te brengen in verband met de beheersorganen die in dit decreet voorgesteld worden. Het belang hiervan onderstrepen zou weliswaar overbodig zijn ware het niet dat de ondervinding met de huidige beheersorganen van het NWK ons geleerd heeft dat er in de praktijk heel wat mank loopt.

Op dit ogenblik weet iedereen dat de huidige Hoge Raad als opperste beheersorgaan binnen het NWK tot een lachertje herleid wordt.

Met hoogstens nog een paar bijeenkomsten per jaar, waarop dan nog slechts een minderheid van de leden aanwezig is, heeft hij iedere slagvaardigheid op beleidsvlak verloren.

In de realiteit weet men dat het huidige bureau grotendeels in de plaats van deze Hoge Raad niet alleen met het uitvoeringswerk belast wordt, maar tevens alle beslissingen inzake NWK-aangelegenheden treft.

Deze gang van zaken moet kost wat kost in de toekomst vermeden worden. Vandaar het enorme belang dat aan de organisatie en het beheer van deze nieuwe instelling moet gehecht worden.

Daar waar de Hoge Raad zelf zijn voorzitter en ondervoorzitters benoemt onder zijn leden, moet ik tot mijn spijt vaststellen dat in de voorgestelde raad van beheer evenals in de provinciale comités de voorzitters buiten het ledenaantal als het ware uit het luchtledige gekozen en benoemd zullen worden door de Executieve. Dergelijke procedure is niet alleen de klok met meer dan 60 jaar achteruitleggen, maar houdt tevens het gevaar in dat, ingevolge politieke willekeur, deze nieuwe instelling van bij de start

reeds in een bepaald vaarwater belandt, dat niet alleen afbreuk doet aan de zo noodzakelijke openheid naar de buitenwereld toe, maar tevens de pluriformiteit zwaar kan belasten.

Aangezien mijn amendement, waarbij de voorzitter dient gekozen te worden onder de leden van de raad van beheer en de voorzitters van de provinciale comités eveneens onder hun leden dienden gekozen te worden, weggestemd werd, hoop ik dat bij de benoeming de Executieve hierop nauwlettend zal toekijken.

Dit geldt eveneens voor de benoeming van de twee ondervoorzitter. Aangezien deze laatste rechtstreeks deel uitmaken van het bureau, dient ook hier de garantie ingebouwd te worden dat alle ideologische strekkingen aan bod kunnen komen.

Ook hierover had ik een amendement ingediend dat door de Commissie afgewezen werd. Aangezien het beginsel van de eerbiediging van de ideologische, filosofische en godsdienstige overtuigingen in artikel 3 ingeschreven staat voor wat de gebruikers betreft, betreur ik het ten zeerste dat datzelfde beginsel niet doorgetrokken werd naar de beheersinstellingen, des te meer daar in een gecommunautariseerd Vlaanderen de instelling Kind en Gezin haar werking moet kunnen aanvatten en voeren, derwijze dat er op de volle medewerking van alle betrokkenen staat kan maken.

Een evenwichtige samenstelling van de beheersorganen is daarvoor een eerste vereiste. Wel moet ik toegeven dat het gestelde principe in de memorie van toelichting in een nogal vage omschrijving weergegeven wordt. Al is de Cultuurpactwetgeving niet van toepassing op de persoonsgebonden aangelegenheden, dan blijft het niettemin een zwak argument om naar de geest van de Cultuurpactwetgeving het beginsel niet in te schrijven in het decreet zelf, temeer daar dit beginsel in de reglementering van het huidige NWK opgenomen is. In de overtuiging dat men ook op dat vlak de klok weerom niet naar het verleden wenst terug te draaien, lijkt het me nochtans opportuun, mevrouw de Minister, uw daadwerkelijke intenties in dat verband te kennen.

- **Mevrouw G. Devos, Eerste Ondervoorzitter, treedt als Voorzitter op**

Uw argumentering tijdens de commissievergadering dat, inzake de loyale toepassing van het principe van evenwicht van de ideologieën, de instelling „Kind en Gezin” de goede traditie van het NWK zal verderzetten, lijkt me, in het licht van de huidige werking van het NWK, weinig waarborgen te bieden.

Mevrouw de Minister, ik heb mij bij de stemming in de Commissie onthouden juist omdat mijn amendementen, waarvan ik de draagwijdte zoëven in mijn uiteenzetting heb toegelicht, van fundamenteel belang zijn voor onze ganse Vlaamse Gemeenschap.

Omwille nochtans van de talrijke inhoudelijke positieve punten en de weerslag ervan op onze volgende generaties, ben ik niettemin bereid dit decreet goed te keuren, onder voorbehoud dat u, mevrouw de Minister, aan mijn geformuleerde suggesties en bezwaren in uw repliek kunt tegemoetkomen. (**Applaus**)

De Voorzitter : De heer De Grève heeft het woord.

De heer L. De Grève (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de Minister, dames en heren, bij het begin van mijn uiteenzetting over het ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin”, wil ik de verslaggeefster gelukwensen met haar lijvig en vooral degelijk eindrapport van de besprekingen in de Commissie.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft het beleid inzake kinderopvang toevertrouwd aan de Gemeenschappen. In de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve van begin 1982 stond ondermeer : „Bij decreet zal - aangezien het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn moet gesplitst worden - een Vlaamse instelling van openbaar nut worden opgericht die het eigen beleid inzake moeder- en kinderopvang mede zal uitvoeren. Zij zal worden ingeschakeld in het gehele welzijns- en gezinsbeleid.”

De Grbve

De Minister stelde in haar algemene inleiding dat deze dubbele optie van de beleidsverklaring, met name de oprichting van een specifieke instelling voor het kindzorgbeleid én de inschakeling van dit beleid in een globaal gezins- en welzijnsbeleid, de basis vormt van het decreet dat wij thans bespreken.

Het ontwerp van decreet getuigt van een specifieke bekommernis voor het welzijn en voor de gezondheid van het jonge kind. Waar vroeger het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, vanuit zijn historische achtergrond meer aandacht besteedde aan de materiële verzorging, moeten wij nu met dit ontwerp van decreet enkele andere accenten leggen.

De noodzaak van die accentverschuiving werd reeds aangetoond door onder andere Dumon, die in zijn werk „Het Gezin in Vlaanderen” het volgende stelde :

„Er zijn allerlei tekenen die erop wijzen dat de zorg voor kinderen in de jongste decennia aan belangstelling wint. Op te merken valt hierbij dat de klemtoon wat verschuift van de lichamelijke k-materiële verzorging, naar de emotioneel-immateriële verzorging. Dat wil niet zeggen dat de materiële verzorging afzwakt, wel dat ze in Vlaanderen sinds de jongste wereldoorlog, mede dank zij het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, geacht wordt een algemene verworvenheid te zijn, al zullen ook op dit vlak nog wel de achtergebleven groepen en zeker een aantal gevallen van onbekwaamheid te ontdekken vallen. Een algemene klacht is echter dat het NWK te veel nadruk legt op de materiële verzorging”.

De nieuwe instelling „Kind en Gezin” zal in belangrijke mate pogen de kritiek op het NWK te ondervangen en aldus nog beter tegemoet komen aan de maatschappelijke noden ter zake.

In het ontwerp van decreet zijn de taken en opdrachten van „Kind en Gezin” niet alleen zeer ruim omschreven maar ook zeer gedetailleerd. De instelling zal zich voornamelijk bezighouden met kinderen van nul tot drie jaar, en in bij komende orde daar waar

nodig met oudere kinderen.

In artikel 4, paragraaf 1 worden de belangrijkste opdrachten zeer formeel omschreven. Ik wil er nog even uw aandacht op vestigen. Een eerste opdracht is het voorkomen van perinatale sterfte en prematuriteit, met andere woorden de behartiging van de levenskansen van het kind. Een tweede opdracht ligt in de ontwikkeling en de ontplooiing van het kind in al zijn aspecten, lichamelijke, sociale, affectieve, verstandelijke enzovoort. Een derde opdracht is de begeleiding van de ouders en in het bijzonder van de moeders, tijdens de zwangerschap of nadien. Een vierde grote opdracht is de opvang van kinderen en hiermede wordt zowel dagopvang als crisisopvang bedoeld. Een laatste reeks specifieke opdrachten omvat : het voorkomen van kindermishandeling en kinderverwaarlozing en de hulpverlening in deze gevallen ; het voorkomen van ongevallen bij kinderen en de adoptie van kinderen.

Alleen deze uitgebreide taktentoewijzing onderstreept reeds de betekenis van de oprichting van deze nieuwe instelling, die weliswaar een lange voor geschiedenis achter de rug heeft en een heel belangrijke taak in de nabije toekomst zal moeten vervullen. (**Applaus op alle banken**)

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de Gemeenschapsminister, dames en heren, de korte uiteenzetting die ik bij dit ontwerp van decreet houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin” wens te houden heeft geen betrekking op het inhoudelijke van dit decreet, waar wij grosso modo achterstaan, maar wel op een onderdeel van artikel 30 met de vraag tot de Gemeenschapsminister of de Executieve bevoegd is om het personeelsstatuut vast te leggen.

Mevrouw de Minister, het gaat hier hoe dan ook om een parastatale B. Ik kan dus niet anders dan de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen citeren en verwijzen naar artikel 13, paragraaf 6. Die paragraaf luidt als volgt : „Met uit-

zondering van de vaststelling van het administratief en geldelijk statuut, worden de bevoegdheden die door de hierboven vermelde wet van 16 maart 1954 worden toegekend aan de Minister tot wiens bevoegdheid het openbaar ambt behoort, uitgeoefend door de overeenkomstige organen van de Gemeenschap of het Gewest.” Het vastleggen van het administratief statuut behoort dus niet tot de bevoegdheden van de Vlaamse Raad op grond van de bijzondere wet noch tot deze van de Executieve. Ik haal dit probleem aan, mevrouw de Minister, omdat wij straks opnieuw zullen geconfronteerd worden met net hetzelfde probleem bij de bespreking van het ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme, waarbij wij in de Commissie tot de conclusie waren gekomen dat wij de bijzondere wet moesten volgen en de Executieve nu terug een amendement heeft ingediend om die stelling van de Commissie ongedaan te maken. Aangezien het in beide decreten om eenzelfde probleem van bevoegdheid gaat, men ik dat wij het hier niet gewooneg kunnen laten voorbijgaan vermits wij er straks opnieuw mee geconfronteerd worden, vermits ook in dit decreet, houdende oprichting van de instelling „Kind en Gezin”, het probleem van de bevoegdheid van het geciteerd artikel 30 zeer duidelijk naar voren komt. Ik zou dan ook van mevrouw de Minister willen vernemen waarom zij denkt dat wij hier de bijzondere wet van 8 augustus 1980 niet moeten volgen. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : Mevrouw Demeester-De Meyer heeft het woord.

Mevrouw W. Demeester-De Meyer (op de tribune) : Mevrouw de Voorzitter, dames en heren Ministers, ik wil, namens mijn groep, de Minister van de Executieve feliciteren bij de realisaties van de oprichting van de instelling „Kind en Gezin”. Hiermee zijn wij toe aan de uiteindelijke splitsing van het NWK.

De discussies van vorige week in de Kamer hebben aangetoond dat het absoluut noodzakelijk is, wil men ten volle in het kader van de Vlaamse Gemeenschap een beleid uitstippelen,

Demeester-De Meyer

dat een bepaalde instelling uiteindelijk opgericht wordt in de Vlaamse Gemeenschap en dat deze instelling dan ook in werking moet kunnen treden.

Ik wil zeer kort - ik wist niet dat het allemaal zo snel zou gaan - toch nog een aantal specifieke vragen stellen die te berde werden gebracht tijdens de commissiebespreking en, wat het antwoord betreft, misschien toch nog iets te weinig aan bod zijn gekomen in het verslag.

Ik wens mevrouw de verslaggever te feliciteren, maar gezien er voor „Kind en Gezin” toch nog een paar vragen bestaan, wil ik die nu meteen stellen.

Ik wens te onderstrepen dat ik bijzonder verheugd ben over het feit dat de opdracht van Kind en Gezin verruimd is en dat voor de mogelijkheden die de nieuwe instelling heeft, vergeleken met de mogelijkheden waarover het NWK vroeger beschikte, het van belang is dat deze nieuwe opdrachten kunnen gerealiseerd worden. Het spreekt echter vanzelf dat in verband met deze nieuwe opdrachten en wellicht ook de daarvoor nieuwe aangelegden het zullen uitbouwen, toch een aantal vragen gaan rijzen van hoe dit alles zal georganiseerd worden.

Ik wil vertrekken van de idee dat in verband met welzijnszorg in het algemeen - en „Kind en Gezin” maakt daarvan toch een onderdeel uit - allerlei mogelijke alternatieve vormen van begeleiding van mensen, meer speciaal de kinderen en hun gezin of het gezin en zijn kinderen, er inderdaad ook wel vragen rijzen ; dat al deze nieuwe vormen van alternatieve zorgen op elkaar dienen te worden afgestemd.

Wanneer bijvoorbeeld vermeld wordt dat „Kind en Gezin” zal te maken hebben met vroeg- en thuisbegeleiding, met het strenger maken van de wetgeving op het bijhouden van kinderen, met specifieke opvang bij crisis, bij kindermishandeling en bij adoptie, blijkt het ons enorm belangrijk te weten hoe de bestaande diensten en instellingen, die op dit ogenblik reeds met deze opvang bezig zijn, zullen in-

gekaderd worden of althans hun werking zal ingekaderd worden in die van „Kind en Gezin”.

Daar rijst de vraag niet alleen bij de verenigingen of instellingen die op dit vlak werkzaam zijn, maar ook bij degene op wie deze zaak betrekking heeft.

Hoe zal de vroeg- en thuisbegeleiding, die nu reeds experimenteel wordt georganiseerd, contacten leggen met de instelling „Kind en Gezin”, zowel op nationaal niveau als op provinciaal niveau.

Hoe zal een strengere wetgeving op het bijhouden van kinderen verder worden georganiseerd ?

Mevrouw de Minister, graag zouden wij vandaag enig inzicht krijgen om te weten hoe de taak van de huisarts binnen „Kind en Gezin” zal worden omschreven, zeker specifiek naar het bijhouden van de kinderen toe. U heeft ons in de Commissie gezegd - maar dat werd ook niet zo heel duidelijk geformuleerd - dat men inderdaad aan de huisarts binnen in deze instelling zelf zijn taak en zijn opdracht zal geven.

Het zou echter belangrijk zijn te weten hoe dit in de toekomst regionaal zal worden georganiseerd. Meer concreet, zal de wetgeving die nu bestaat met betrekking tot de begeleiding van kinderen in gezinnen - dus de onthaalmoeders - gewijzigd worden in het kader van de werkzaamheden van de instelling „Kind en Gezin” of zal deze wetgeving dan blijven bestaan en zullen er geen aanpassingen geschieden ?

Hoe zal bij de verdere uitbouw van „Kind en Gezin” de specifieke crisisopvang worden georganiseerd ? Zal er bij deze crisisopvang een relatie zijn met deze die nu wordt georganiseerd in de instellingen, ik denk bijvoorbeeld aan „De Sleutel” in het Gentse, de „Purperen Deur” in het Antwerpse en de „Passage” in het Leuvense. Dit zijn allemaal crisisinstellingen waar de gezinnen ook mee te maken krijgen. Vaak zijn het de ouders die er terecht komen hoewel natuurlijk ook de kinderen de gevolgen van deze opvang enigszins dragen. Welke band

zal men creëren met deze nieuwe alternatieve opvangdiensten, die u trouwens wel bekend zijn, en de bestaande, of nog uit te bouwen opvang binnen de structuur van „Kind en Gezin”.

Bij de oprichting van deze nieuwe instellingen rijzen natuurlijk ook weer een aantal vragen, omdat deze opdracht van „Kind en Gezin” zo sterk is uitgebreid. Zo denk ik aan kindermishandeling en specifiek aan de band die zal worden gelegd met die organisaties van specialisten en kinderartsen die zich hiermee bezighouden. Eén van de moeilijkste vragen voor de toekomst bestaat er in de zorg voor de mensen, in de verschillende diensten te coördineren.

Zoals ik bij de inleiding heb gezegd hebben wij nood aan de oprichting van de instelling Kind en Gezin en ook aan de splitsing van het NWIS. Maar, nieuwe instellingen met nieuwe opdrachten betekent ook dat nieuwe banden en verbanden moeten worden gecreëerd. Ik had de gelegenheid in de Commissie hierover te spreken maar wij hebben in het verslag te weinig over die zorg teruggevonden.

Telkens ik met anderen van gedachten wissel, zowel op regionaal niveau als op provinciaal en nationaal niveau heb ik het gevoel dat deze elementen voor de toekomst niet klaar zijn. Deze grote verwarring ervaren wij op onze zittagen waar de mensen ons zeggen dat zij eigenlijk niet goed meer weten waar zij terecht kunnen met hun zorg.

Ik zou graag, ter gelegenheid van deze bespreking enig antwoord en enig inzicht krijgen in de vernieuwing van de opdrachten van de instelling „Kind en Gezin”. In hoeverre is het mogelijk dat wij, als leden van dit Vlaamse parlement, verder bij de uitbouw van de nieuwe opdrachten kunnen worden betrokken ? Ik vind het belangrijk dat ook in de Commissie van gedachten kan worden gewisseld over deze nieuwe opdrachten en nieuwe taken van deze nieuwe instelling. **(Applaus bij de CVP)**

De Voorzitter : De heer Valkeniers heeft het woord.

De heer J. Valkeniers (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, het zal u niet onbekend zijn dat gedurende de jong-

Valkeniers

ste maanden in vrijwel soms hevige discussies gesproken werd over het nut en de ondoeltreffendheid van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn.

Zelf wil ik hier geen argumenten voor of tegen deze instelling aanvoeren. Wel wil ik pogen op een objectieve en serene manier de werking van het NWK te evalueren en uitgaande van de hierbij opgedane vaststellingen een aantal opties naar voor schuiven in verband met de nieuwe instelling „Kind en Gezin”.

De oprichting van een nieuwe instelling vormt inderdaad een ideale gelegenheid om nieuwe opties te nemen en het beleid een andere richting te geven om tot een grotere doeltreffendheid bij het gebruik van de financiële middelen te komen. dit is allerm minst een overbodige luxe in een tijd waar elke frank twee of meer maal moet worden omgedraaid alvorens hij wordt uitgegeven.

Mijn uiteenzetting gebeurt niet vanuit een negatieve ingesteldheid. Mijn bedoeling is enkel bij de start van de nieuwe instelling „Kind en Gezin”, steunend op ervaringen uit het verleden, een aantal bedenkingen en voorstellen te formuleren om het onze kinderen en gezinnen in de volgende decennia zo goed mogelijk te maken en zoveel mogelijk garanties te bieden voor een waarachtig welzijn en grote ontplooiing.

Toen het NWK in 1919 werd opgericht waren de sociale en economische omstandigheden heel anders dan nu. De puinhopen van de Eerste Wereldoorlog waren nog niet opgeruimd. Hoewel er tijdens de 19e eeuw reeds een aantal sociale wetten waren goedgekeurd, waren de levensomstandigheden van de man van de straat, meer dan 90 procent van de bevolking, verre van ideaal. Armoede en honger, alcoholisme en onwetendheid heersten bij een belangrijk deel van de bevolking. Het lot van de kinderen in deze periode, alhoewel reeds beter dan tijdens de 19de eeuw, was bijzonder schrijnend. Ziekte, sterfte, verwaarlozing en ondervoeding troffen nog steeds een niet onaanzienlijk deel van de jeugdige bevolking.

Het is in deze context dat het NWK in 1919 werd opgericht. Van bij het begin en tot vandaag werd de nadruk gelegd op de opleiding van de jonge moeders door enerzijds de wijkverpleegsters en op het medisch toezicht tijdens de raadplegingen anderzijds. Niemand zal betwisten dat het NWK op dit vlak grote verdiensten heeft gehad.

Het is even zeer waar dat de maatschappelijke context van 1919 enorm verschilt van deze van 1984.

Hoewel ook vandaag nog heel wat, zij het soms verdoken, armoede bestaat, toch genieten de brede lagen van de bevolking - ondanks de crisis - nog steeds een vrij grote welvaart. Ziekte en invaliditeitsverzekering, sociale zekerheid, enzovoort, hebben heel wat ellende uit de wereld geholpen. Daarbij komt nog dat ook de opleiding en de „scolariserie” van de vrouwelijke bevolking heel wat hoger ligt dan vroeger dank zij de leerplicht en de democratisering van het onderwijs ook op hoger en universitair niveau. Dit bracht eveneens mee dat - en men kan dit nu betreuren of toejuichen - veel meer vrouwen dan vroeger thans buitenhuis werken. De groeiende emancipatie van de vrouw zal deze evolutie zeker niet ombuigen.

Het spreekt voor zichzelf dat in deze fundamenteel gewijzigde maatschappelijke context ook de werking van het NWK grondig moet worden herzien om - zeker in een tijd van crisis - de beschikbare gelden van de Vlaamse Gemeenschap zo efficiënt mogelijk te gebruiken. In het licht van dit alles spreekt het voor zichzelf dat heel wat zaken opnieuw eens rustig in vraag moeten worden gesteld en onderzocht op hun nut, zonder dat dit trouwens enige veroordeling inhoudt.

Mevrouw de Minister, elke arts weet dat tegenwoordig vrijwel elke zwangere vrouw, hetzij haar eigen huisarts of gynaecoloog raadpleegt en achteraf met haar pasgeboren kind naar de pediater of huisarts trekt. Doordat veel moeders thans buitenhuis werken en hun kindje plaatsen bij een onthaalmoeder of in een kribbe hebben de raadplegingen voor zuigelingen en

het toezicht door de wijkverpleegster veel aan belang en nut ingeboet. Meer nog ! En ik spreek hier uit mijn zeer concrete ervaring als voormalig huisarts. Zeer veel moeders staan uitermate allergisch tegenover raadpleging voor zuigelingen en de aan huis komende wijkverpleegster. Tijdens mijn dienstbetoon werd mij reeds meermaals door jonge moeders gevraagd of zij verplicht zijn deze wijkverpleegster te ontvangen. Gedurende de laatste jaren kwam trouwens nog een andere factor de afkeer van vele moeders voor deze „begeleiding” door de verpleegsters van het NWK versterken. Vermits de meeste moeders wel weten hoe zij hun kindje moeten verzorgen en de huisarts of pediater voorschrijft welke voeding het moet krijgen, is men op zoek gegaan naar nieuwe taken voor de verpleegster.

Vertrekkende van het op zich niet onjuiste beginsel dat ook het gezinskader een belangrijke rol speelt bij de ontplooiing van een kind, zijn de verpleegsters van het NWK ook aandacht gaan besteden aan zogenaamde „relationele en sexuele problemen”. Het is niet de eerste maal dat huisartsen of specialisten krasse verhalen horen over de wijkverpleegster die aan de jonge moeder komt vragen stellen over de relatie met haar man - ook op sexueel vlak - en over de methode van contraceptie ! Welnu, het spijt mij zeer maar op dit vlak is een verpleegkundige niet gekwalificeerd om adviezen te gaan verschaffen. De moeders hebben dan ook overschot van gelijk wanneer zij voor deze aangelegenheden hun huisarts of gynaecoloog raadplegen. Hierbij aansluitend dient ook te worden vastgesteld dat door de vele hogere „scolariserie” van de vrouwen ook andere adviezen, inzake voeding, hygiëne, enzovoort, veelal als een onduidelbare betutteling worden beschouwd. Het zal dan ook van de wijkverpleegster zeer veel feeling en tact vergen om op dit vlak adviezen te verschaffen. Bezit zij deze kwaliteit niet, dan zal zij zeer dikwijls letterlijk voor een gesloten huisdeur blijven staan. Betekent dit dan dat voor de verpleegkundigen geen taak meer zou weggelegd zijn ? Allerm minst ! Maar die taak zal volledig herdacht moeten worden. Men zal uiteindelijk de moed moeten opbrengen de ingrijpende vernieu-

Valkeniers

wingen door te voeren die zich opdringen. Minister Dehaene heeft reeds meermaals gepleit voor een „grotere selectiviteit” in de medisch-sociale sector. Ik denk dat in de nieuwe instelling „Kind en Gezin” dit principe consequent moet worden toegepast. Het heeft geen zin meer dat de wijkverpleegsters worden betaald enkel en alleen om eens om de zoveel dagen moeders te bezoeken, althans degenen die hen nog willen ontvangen, en hen bij een gezellig koffiepraatje te gaan „begeleiden” en de overblijvende tijd besteden aan het invullen van paperassen, het opmaken van verslagen en het bijwonen van de zoveelste studiedag ingericht door één of andere fabrikant van babyvoeding, pampers of farmaceutische specialiteiten.

Veeleer dan nog maar eens deel te nemen aan de zoveelste werkvergadering, waarop vooral gepraat en gediscussieerd wordt, zouden de verpleegkundigen van de nieuwe instelling ingezet moeten worden om concreet hulp te verlenen in noodgevallen en die zijn er meer dan men zou denken. In dit verband denk ik niet alleen aan de zogenaamde kansarme gezinnen, de lagere maatschappelijke groepen en migranten, waar raad en advies naast echte hulp nog altijd nodig zal zijn, maar ook aan andere noodsituaties. Hoeveel moeders worden vandaag nog altijd vanuit de kliniek naar huis gestuurd zonder voldoende hersteld te zijn? Schrijvende problemen zijn in dit verband de moeders die na een keizersnede rust nodig hebben, zoals iedereen die werd geopereerd, maar die rust gewoon niet krijgen omdat zij 's nachts moeten opstaan om hun kind te voeden. Een dergelijke moeder heeft geen „morele begeleiding” nodig maar een wijkverpleegster die niet bang is om haar handen eens vuil te maken door zelf gedurende een aantal weken een baby te verversen en hem zelf zijn flesje te geven. Nu gebeurt het echter al te vaak dat de wijkverpleegster de neus ophaalt voor dit werk en enkel doorverwijst zoals dat dan heet naar één of andere dienst voor gezinshulp of - en dat is nog erger - naar één of ander psychotherapeutisch centrum dat uiteraard ook

weer bij de overheid zal komen aankloppen om subsidies.

Mevrouw de Minister, ik ben zelf zenуwarts en spreek nu dus zelfs tegen mijn eigen winkel. Sta me evenwel toe u te zeggen dat het nut van vele van deze psychotherapeutische centra steeds vraagwaardig is en dat dit nut zeker niet opweegt tegen de enorme bedragen die eraan worden gespendeerd. Mevrouw de Minister, wij leven in een tijd waar men al te veel discussieert en te weinig concreet helpt.

Wij leven in een tijd waarin men steeds weer op zoek gaat naar nieuwe snufjes en nieuwe „centra”, „comités” en „werkgroepen”, maar waar zeer veel tijd besteed wordt aan „bijscholing” aan discussies en gepraat om op die manier niet belast te worden met de concrete hulp die zeer eenvoudig en zeer menselijk is maar die inderdaad vergt dat men de handen uit de mouwen steekt.

Uit voorgaande bleek reeds dat er iets grondig moet veranderen in de werking van het korps van verpleegsters. Daarbij aansluitend zou ik ook willen stellen - en ik steun mij hiervoor op de talrijke verklaringen niet alleen van ouders maar ook van artsen en vooral van instellingen voor kinderopvang, zoals diensten voor onthaalmoeders en kinderdagverblijven - dat er een veel betere coördinatie moet zijn tussen de verpleegster te velde enerzijds en de centrale directie van de nieuwe instelling „Kind en Gezin” anderzijds. Thans gebeurt het al te vaak dat een inspectrice van het NWK die ter plaatse een peuterspeelplaats of dienst voor onthaalmoeders inspecteert, aan de inrichtende machten wit zegt, terwijl de centrale zetel achteraf zwart zegt.

- De heer J. Pede, Voorzitter, treedt op nieuw als Voorzitter op.

Zowel op lokaal als op centraal vlak zijn naar mijn mening grondige hervormingen noodzakelijk. Eerst en vooral - en elk redelijk mens met kennis ter zake zal het erover eens zijn - dient er een grotere controle te komen op de inspectrices. De inspectie vervult een onmisbare functie doordat zij ter plaatse de toestand in een instelling controleert en daarover ook

getrouw verslag uitbrengt aan de beheersorganen van „Kind en Gezin”. Het is hier - en enkel hier - dat op basis van diverse adviezen een beslissing getroffen wordt waarbij strikt de hand gehouden wordt aan de wettelijke voorschriften en normen. Vermits heel wat van deze aangelegenheden naast juridische ook medische aspecten vertonen, spreekt het vanzelf dat de artsen in het beheerskader en in de centrale administratie van de nieuwe instelling „Kind en Gezin” een veel grotere rol moeten spelen dan nu het geval is. Het gaat niet meer op dat men enkel nog voor advies een beroep doet op leden van een provinciaal medisch comité bestaande uit artsen die niet vast aan de nieuwe instelling „Kind en Gezin” zouden verbonden zijn. Hetzelfde geldt voor het Hoog Medisch Comité. Deze artsen moeten een volwaardige en permanente functie krijgen en niet meer beschouwd worden als losse medewerkers, zoals nu. Daarbij komt nog dat het niet opgaat dat thans een verpleegster-inspectrice van het NWK gaat onderhandelen met een arts of hem zelfs voorschrijft wat hij moet doen. Zeer veel collega's maakten over de huidige onduidelijke toestand bij mij hun beklag.

Hierbij onmiddellijk aansluitend dient nog gesteld te worden dat de benoeming van de artsen in een raadpleging, een kinderkribbe of peuterspeelplaats ook meer onttrokken dient te worden aan de lokale inrichtende machten. Laatstgenoemden mogen enkel een adviserende bevoegdheid hebben, de uiteindelijke beslissing dient echter door de eigen beheersinstellingen van „Kind en Gezin” genomen te worden en in samenspraak met de centrale administratie die nu hierin helemaal geen bevoegdheid heeft. Het is inderdaad al te gek dat een comitédame of een voorzitter van een raad van beheer van een kribbe, zonder enige medische scholing, zou beslissen over de benoeming, voorstelling of afzetting van een arts.

Ook ben ik de mening toegedaan dat „Kind en Gezin” in het kader van een herwaardering van de eerstelijnsgezondheidszorg, veel meer beroep moet doen op huisartsen en niet automatisch de voorkeur mag geven aan

De heer H. Suykerbuyk (CVP) stelde mondelinge vragen aan Minister M. Galle (SP), J. Buchmann (PVV), P. Akkermans (CVP) en K. Poma (PVV). Achter hem (v.l.n.r.): mevrouw M. Smet, de heer H. Van Wambeke en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, CVP-fractieleden

pediaters. Het werkerterrein van laatstgenoemden situeert zich duidelijk in de tweedelijjn wanneer echt gespecialiseerde zorgen nodig zijn. Trouwens ook om budgettaire redenen is dit wenselijk.

Uit wat voorafgaat heeft u reeds kunnen afleiden, mevrouw de Minister, dat ik zeer veel belang hecht aan het centrale beheer en de coördinatie van de nieuwe instelling. Daarom ook sta ik huiverig tegenover bepaalde „provincialistische trekjes” die wij in het nieuwe ontwerp inzake „Kind en Gezin” terugvinden. Ongetwijfeld moet men oog hebben voor de plaatselijke toestanden – en dat zal precies de onvervangbare taak zijn van de lokale inspectrices – maar anderzijds is het zo dat voor heel Vlaanderen eenzelfde regeling en reglementering moet gelden. Nu gebeurt het al te vaak dat er nogal wat divergenties bestaan tussen de verschillende provincies. Enkel ten aanzien van „Brussel” dient – om u welbekende redenen – een eigen beleid gevoerd te worden dat de Vlamingen alhier de nodige garanties biedt.

Omdat de kind- en gezinszorg een aangelegenheid is die alle geledingen en strekkingen van ons volk aanbelangt, spreekt het vanzelf dat ook de raad van beheer van „Kind en Gezin” een getrouwe weerspiegeling moet zijn van ons volk. Elke representatieve strekking dient hier evenredig vertegenwoordigd te zijn in een geest van werkelijk pluralisme. Daarenboven gaat het niet meer op dat deze raad van beheer en het „Bureau” – zoals het thans het geval is – rechtsgeldig kan vergaderen en zelfs beslissingen treffen ook al zijn slechts een handvol personen aanwezig.

Mevrouw C. Smitt : Dat is niet juist, mijnheer Valkeniers. De mensen komen geregeld naar die vergaderingen.

De heer J. Valkeniers : Hoe het ook zij. Ik heb een amendement ingediend bij artikel 10 en ik zal dat hier in openbare vergadering komen verdedigen.

Mevrouw de Minister, op één punt kan ik u hoegenaamd niet volgen. Dit is namelijk het fameuze artikel 7 waar

bepaald wordt dat niemand met een zekere regelmaat kinderen mag bijhouden, van niet bloedverwanten zonder dit te melden aan „Kind en Gezin”. Deze bepaling geldt ook wanneer men daarvoor hoegenaamd niet vergoed wordt. Hoewel ik kan begrijpen, mevrouw de Minister, dat u iets wil doen tegen de kinderopvang „in ‘t zwart”, toch vormt deze bepaling een flagrante inbreuk op de vrijheid van de mensen om mekaar zonder enige vergoeding bij te staan. Deze bepaling verwondert mij des te meer aangezien u zelf een groot verdedigster bent van de zogenaamde zelfhulpgroepen. Artikel 7 houdt in dat een buurvrouw die elke zaterdagmorgen de kinderen bijhoudt terwijl de ouders inkopen doen, verplicht zou zijn om dit te melden aan „Kind en Gezin” en dus eventueel inspectie zou kunnen krijgen.

Uitgerekend in het „Orwell-jaar” 1984 lijkt soortgelijke bepaling zeer gevaarlijk. Daarom ook heb ik een amendement ingediend om het gratis bijhouden van kinderen ook door niet bloedverwanten volledig vrij te laten. Dit laatste is trouwens ook nu het geval.

Ten slotte nog een woordje wat betreft de taalregeling. Reeds in 1975 heeft de toenmalige Cultuurraad bepaald dat alle personen in dienst van het NWK of die – zonder personeel te zijn van het NWK – een opdracht vervullen die kadert in de maatschappelijke functie van het NWK, bijvoorbeeld comitésdames, artsen van kribben en raadplegingen, ofwel een Nederlandstalig diploma moeten bezitten of bij ontstentenis daarvan een getuigschrift moeten voorleggen, afgegeven door het Vast Wervingssecretariaat, van grondige kennis van het Nederlands. Uit een parlementaire vraag van collega Anciaux is gebleken dat vandaag, dit wil zeggen, bijna 10 jaar na voormeld decreet op het taalgebruik, nog steeds Franstalige artsen werkzaam zijn in ééntalig Nederlandse kribben, zowel te Brussel als in Vlaanderen. Die worden dan nog betaald met de gelden van de Vlaamse Gemeenschap. Het is dringend noodzakelijk dat aan deze schandalige toestand een einde wordt gesteld, zeker op een ogenblik dat heel wat Vlaamse artsen ter beschikking staan voor dergelijke taken. **(Applaus op de banken van de VU).**

Mevrouw C. Smitt : Mijnheer Valkeniers, in ben het niet eens met uw bewering als zouden de beslissingen in de raad van beheer van „Kind en Gezin” vaak slechts door een handvol personen worden genomen. Alle vergaderingen worden door talrijke leden bijgewoond.

De Voorzitter : Minister Steyaert heeft het woord.

Minister R. Steyaert (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, eerst wil ik de verslaggever bedanken voor de vlugge totstandkoming van het verslag dat echter toch alle elementen van de commissiebesprekingen inzake dit ontwerp van decreet bevat.

Het ontwerp van decreet zoals het vandaag aan de Raad wordt voorgelegd is vanuit twee oogpunten een belangrijke politieke aangelegenheid. Het legt de basis voor een volledige en autonome Vlaamse beleidsvoering en beslissingsmacht. Met andere woorden, vanaf de inwerkingtreding van het voorliggende ontwerp-decreet zal het Vlaams kinderzorgbeleid niet langer mede door de Franse Gemeenschap worden bepaald, wat op dit ogenblik nog steeds het geval is binnen het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, zij het dan maximaal beperkt tot formele aangelegenheden. Met dit decreet wordt inzake welzijns- en gezondheidsbeleid opnieuw een daadwerkelijke stap gezet in de voltooiing van de staatshervorming van 1980.

Pas wanneer ook op andere gebieden van de welzijnszorg - de uitvoering van de bijzondere wet op de hervorming der instellingen - zal zijn voltooid, zal de volledige kracht blijken van een autonoom Vlaams welzijnsbeleid. En ik wil hier bij wijze van voorbeeld de herstructurering van het Rijksfonds voor Sociale Reclasseering en de bevoegdheidsafbakening inzake jeugdbescherming citeren. Politiek gezien is het een must en zou het een prestatie zijn dat in deze eerste legislatuur van een autonome Vlaamse Regering de opties van de bijzondere wetgeving van 1980 inzake persoonsgebonden aangelegenheden worden voltooid.

Voor de voltooiing van deze Staats-

hervorming gedurende de eerste regeerperiode van de Vlaamse Executie is echter de steun van de nationale regering en wetgever nog onontbeerlijk. Zo zal de instelling „Kind en Gezin” niet werkelijk kunnen starten zonder de wettelijke opheffing van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn. Ik roep dan ook via deze weg de nationale wetgever, waar u geachte collega's deel van uitmaakt, op onverwijd de wettelijke herstructurering van sommige instellingen van openbaar nut tot stand te brengen.

Niet alleen echter vanuit staatshervormelijk oogpunt is de totstandkoming van dit ontwerp van decreet van politiek belang, het is ook naar de inhoud een belangrijke beleidsaangelegenheid.

Ik ben van oordeel van de oprichting dat de instelling „Kind en Gezin”, op het vlak van de welzijns- en gezondheidszorg, de beste respons is op de huidige vraag van gezinnen, initiatieven en deskundigen naar een kindgerichte gezinspolitiek.

Het laatste decennium werd zeker gekenmerkt door een vernieuwde aandacht voor het kind. Het jaar van het kind, de kindvriendelijkheid van milieu en samenleving, de rechten van het kind, baby en kind als commercieel aandachtspunt. Kreeg het kind wel ooit zulke aandacht? Meer dan ooit lijkt vandaag het besef aanwezig dat gezin en leefmilieu een grote invloed uitoefenen op de levenskansen en op de ontwikkeling van het kind. Op dit besef moet de welzijns- en gezondheidszorg inzake kinderen vandaag dan ook worden gebaseerd: de algehele ontplooiing van het kind volgens zijn eigenheid in het gezin en in de samenleving.

Om deze optie te kunnen verwezenlijken en te concretiseren is een intensieve en gespecificeerde beleidsaanpak noodzakelijk. Het is niet voldoende een jaar aan het kind te wijden, het is niet voldoende een mentaliteitswijziging ten gunste van het kind te bewerkstelligen, het is niet voldoende te denken in termen van de rechten van het kind. Vandaag is op het vlak van de kindzorg concrete actie en inzet noodzakelijk. Ik wil hier verwijzen

naar problemen als de kindermishandeling, devroegtijdige opsporing van handicaps bij kinderen, de hoge kindersterfte bij migrantenkinderen, de perinatalesterfte, de hoge frequentie van ongevallen bij kinderen en zo verder.

Deze problemen vragen een concreet antwoord: in een concrete aanpak die tot daadwerkelijke resultaten leiden. Dit zal mogelijk worden via de oprichting van de instelling „Kind en Gezin” waarvan opdrachten, bevoegdheden, beheer en organisatie zo zijn opgevat dat een doelgericht en efficiënt kindzorgbeleid mogelijk wordt.

Dit is het antwoord dat de Gemeenschapsoverheid inzake welzijns- en gezondheidszorg vandaag wil geven op de vraag van gezin en samenleving naar een kindvriendelijk milieu.

De jongse jaren wordt, omwille van de discussies die rondom gezinsbijslagen, geboortepremie en dergelijke worden gevoerd, de zorg voor kinderen en de zorg voor kind en gezin als het ware herleid tot financiële stimuli aan de gezinnen.

Heeft de sociale zekerheid na de tweede wereldoorlog een groot deel van de kindzorg veroverd - ook via de terugbetaling van artsenhonoraria - dan wil ik met dit decreet tot uiting brengen dat een kindgerichte gezinspolitiek niet alleen een zaak kan zijn van financiële stimuli en bijdragen aan gezinnen. De kwaliteit van de kindzorg in Vlaanderen, de ondersteuning van gezinnen met kinderen is niet zo maar te meten aan de hoogte of laagte van gezinsbijslagen.

Hoe onmisbaar deze financiële ondersteuning en stimuli aan de gezinnen ook mogen zijn - ik ben niet diegene die dat in twijfel zal trekken - toch ben ik van oordeel dat een probleemgerichte en preventieve hulpverlening aan kinderen en gezinnen met kinderen van essentieel belang is in een gezinspolitiek.

Dergelijke hulpverlening, die via de instelling „Kind en Gezin” zal worden georganiseerd of geboden, is er een die in eerste instantie gericht is op gezinnen en kinderen die het moeilijk hebben, die problemen hebben of

Steyaert

problemen kunnen hebben.

Het Vlaams kindzorgbeleid zal dan ook niet lijden aan het berichte Mattheuseffect. Het is in essentie een sociaal beleid.

Dit sociaal beleid houdt ook in - en hiermede geef ik een begin van antwoord op een aantal gestelde vragen - dat ideologische en filosofische beschouwingen het gevoerde beleid niet eenzijdig zouden beïnvloeden. Het decreet bepaalt uitdrukkelijk in zijn artikel 3 dat de instelling bij het volbrengen van haar taak de ideologische, filosofische en godsdiensstige overtuiging van de personen en de verenigingen waartoe zij zich richt, moet eerbiedigen. Ook wat de raad van beheer betreft, is het duidelijk dat de Executieve erover moet waken dat de eerbiediging van de ideologische, filosofische en godsdiensstige overtuigingen de leidraad moet zijn die doorheen het beleid loopt dat door deze Raad zal worden gevoerd. Deze eerbiediging zal zeer sterk mijn zorg uitmaken.

Ik denk echter dat het belangrijk is dat geen politisering van de Raad in de hand zou worden gewerkt. De vraag hoe de ideologische, filosofische en godsdiensstige overtuiging wordt vastgesteld, wordt helaas al te vaak langs de politieke weg beantwoord.

Ik meen echter dat deze problemen dieper liggen en ik wil nogmaals zeggen dat ik, als verantwoordelijk Minister, ter zake de nodige aandacht aan de dag zal leggen.

De bekommernissen die werden uitgesproken rond de onthaalmoeders en het zuigelingentoezicht zijn mij bekend. De zorg voor kwalificatie van het personeel is ook mijn zorg. Meer dan eens gaf ik reeds blijk van mijn wens de samenwerking van alle instellingen binnen de welzijnszorg te promoveren. Ik heb daartoe trouwens een aantal initiatieven genomen.

Het is ontegensprekelijk juist dat een nieuwe aanpak - en daarmee antwoord ik zowel op een aantal bedenkingen van mevrouw Lefebvre als van de heer Valkeniers - op verschillende

domeinen noodzakelijk is. Inspanningen in die richting werden reeds in de loop van de laatste maanden gestimuleerd. Nieuwe mogelijkheden die „Kind en Gezin” zal openen en ook grotere inspraak-mogelijkheid van de overheid moeten toelaten nieuwe wegen in te slaan, aansluitend bij de hedendaagse werkelijkheid van kraamzorg, zuigelingenverzorging en zorg voor de moeder en het kleine kind.

Het is zeer zeker juist dat een aantal herdenkingen noodzakelijk zijn. Dit was trouwens de bedoeling van dit decreet. Inderdaad, wilden wij alleen het werk van het NWK voortzetten zoals het totnogtoe verloopt - zoals het hier heb ik de indruk soms al te kritisch benaderd werd - zouden wij ons tevreden hebben kunnen stellen met gewoonweg een decreet tot splitsing van het NWK voor te leggen. Wij hebben dit niet gedaan vanuit de overtuiging dat inderdaad nieuwe taken voorliggen, die trouwens ook in het decreet met naam en toenaam zijn genoemd.

Deze nieuwe opdrachten veronderstellen een nadere bepaling van een aantal opdrachten. Ik wil graag aanvragen dat daarbij de opdracht van de verpleegkundigen opnieuw onder de loupe moet worden genomen. Ik weet trouwens dat heel wat verpleegkundigen die nu in het NWK zijn tewerkgesteld, zoekende zijn naar nieuwe mogelijkheden die „Kind en Gezin” hen op dat gebied ook hopelijk zal kunnen bieden.

De heer J. Valkeniers : Het grootste aantal zal de gezinnen bezoeken, trachten de cijfers te doen kloppen en zo vlug mogelijk naar huis te gaan !

Mevrouw C. Smitt : Dat is niet juist.

Minister R. Steyaert : Ik zal op dit punt niet verder ingaan omdat ik hier niet moet spreken over het huidige NWK, maar wel over de toekomstige oriëntatie.

Ik geloof inderdaad dat een nieuw denken en stimuleren zakelijk is. Ik wil de nadruk leggen op het feit dat vele tewerkgestelden, van hoog tot laag, binnen het NWK zelf, daarvan overtuigd zijn. Ik reken erop dat zij aan de vernieuwing een stuk medewerking zullen verlenen.

Aan de heer Valkeniers wens ik te zeggen dat ik het met hem niet eens kan zijn wanneer hij naar de toekomst toe van deze nieuwe instelling, zo sterk de aandacht wil vestigen op een veel groter centralisme. Ik geloof dat het in deze materie noodzakelijk is dat men aan de top een leiding kan waarnemen die zeer sterk rekening houdt met wat aan plaatselijke toestanden en mogelijkheden aanwezig is. Dit wil niet zeggen dat de top van de instelling zich uitsluitend door deze plaatselijke gegevens moet laten leiden. Ik kan hem echter volgen wanneer hij zegt dat er een sterke stimulans van de top moet uitgaan, rekening houdend met de algemene gegevens die het beleid inzake kindzorg mede moeten bepalen, met name gegevens voortspruitende uit de ervaring van de dokters en de verpleegkundigen alsmede uit de menswetenschappen die inderdaad deze materie thans sterk belichamen.

Even noodzakelijk is het rekening te houden met de verschillende gegevens van provincie tot provincie, of van regio tot regio. Het is in die zin dat ik de provinciale comités behouden heb. Ook inzake de samenstelling van deze provinciale comités ben ik het ermede eens - en het decreet geeft daar uiting aan - dat een vernieuwing noodzakelijk is en dat bepaalde disciplines die tot hertoe inderdaad niet voldoende aan bod kwamen of zelfs niet aanwezig waren, aan de orde moeten komen.

Vervolgens wil ik antwoorden aan mevrouw Demeester. Ik kan op dit ogenblik - en ik hoop dat zij dat zal begrijpen - geen antwoord geven op de structurele wijze waarop moet worden ingespeeld op de noodzaak verschillende disciplines die de kindzorg ter harte nemen binnen „Kind en Gezin” aan bod te laten komen.

Het is duidelijk dat binnen de welzijnszorg de werking van bijna elke dienst raakvlakken vertoont met hetgeen door andere welzijnsdiensten, onder andere door diensten voor kindzorg gedaan wordt. Het zal de taak zijn van „Kind en Gezin” om op de verschillende domeinen, die als taak aan de instelling is toebedeeld, de nodige contacten te leggen en nadien na

Steyaert

te denken over de structurele vernieuwing, over de mogelijkheid om onderling samen te werken en aan deze samenwerking ook een duidelijke voor iedereen herkenbare gestalte te geven.

Ik heb in de Commissie uitdrukkelijk gesteld dat verschillende disciplines aan bod moeten komen. In de Commissie - en ook hier op deze tribune - is er herhaaldelijk gesproken over de huisarts, die van zo nabij betrokken is bij deze problematiek, in de beheersorganen en de provinciale commissies aanwezig moet zijn. Veel meer dan vroeger moet samenwerking bestaan, ook met de verschillende disciplines die in de eerstelijnszorg meer en meer worden aangesproken.

Mevrouw W. Demeester - De Meyer : Mevrouw de Minister, mag ik er een zeer concrete bedenking en zorg aan toevoegen ?

Wij worden geconfronteerd met het feit dat heel wat begeleidingsdiensten - ik benader ze in een zeer ruime betekenis van het woord en ik heb u een lijst geciteerd die niet beperkend is - gegroeid uit en behoefte bij de bevolking, in de verschillende alternatieve circuits, die wij ook kennen voor de tewerkstelling, zijn ontstaan zonder dat degenen, die een concept hebben van die vormen van begeleiding, nog enige inspraak hebben. Indien een bepaalde nood wordt geconstateerd, kunnen de geïnteresseerden een project uitdokteren, BTK of DAC aanvragen en dan kan eventueel het initiatief van start gaan.

Mijn vraag is ruim gesteld en heeft niet alleen betrekking op „Kind en Gezin”. De situatie zal moeilijker en moeilijker worden omdat zeer veel diensten voor welzijnszorg ontstaan, wat het overzicht dan wel bemoeilijkt. Men zal die zorg moeten onderkennen.

Mevrouw de Minister heeft wel inspraak in de goedkeuring van dergelijke projecten maar er is ook de bekommernis voor de tewerkstelling zodat men in zekere zin vrij tegemoetkomend is voor nieuwe initiatieven, wat

ik onderschrijf.

Ik wijs echter op de noodzaak dat er met dergelijke nieuwe ideeën en nieuwe initiatieven ook samenwerkingsverbanden ontstaan met de bestaande structuren. Ik heb herhaaldelijk vastgesteld dat enorm veel alternatieve initiatieven zijn ontstaan wat de welzijnszorg betreft en specifiek wat de gezinszorg betreft en dat er op dit vlak een absolute noodzaak tot coördinatie en conceptie bestaat.

Minister R. Steyaert : Dat is inderdaad ook mijn bekommernis. Meer coördinatie moet worden gebracht in de vele initiatieven, die wij in de welzijnszorg kennen.

U weet dat ik op dat vlak een eerste experiment op gang heb gebracht. Binnen enkele maanden hoop ik er conclusies uit te kunnen trekken.

Wij leven in een bestendige spanning tussen enerzijds de bekommernis om de tewerkstelling en anderzijds het aanvaarden van nieuwe initiatieven voor een reële opvang van ernstige noden. De meeste van deze initiatieven - hoe zou het anders kunnen in de welzijnszorg - hebben te maken met een gezinsaspect.

Wanneer nieuwe dagcentra gecreëerd worden in de sector jeugdbescherming, wanneer er zoveel gesproken wordt over thuisbegeleiding zowel in de jeugdbescherming als in de gehandicaptenzorg, wanneer nu ook nieuwe initiatieven voor kraamzorg ontstaan, is het duidelijk dat de bekommernis moet voorliggen om deze initiatieven niet zonder meer naast elkaar te laten functioneren. In plaats van te worden geholpen, zou het gezin daar wel eens het slachtoffer van kunnen zijn. „Kind en Gezin” zal een rol te vervullen hebben om op de voet te volgen wat er groeiend is en wat er groeien moet, ervoor zorgend dat de nodige verbanden worden gelegd en dat er in Vlaanderen een visie op het beleid van de zorg voor de moeder en kind door het samenspel van de verschillende organisaties kan worden gerealiseerd.

Ik wil nog even antwoorden op de beschouwingen van de heer Valkeniers in verband met artikel 7. De bedoe-

ling van artikel 7 in niet het lucratief aspect van de kinderopvang te regelen maar welke kwaliteit ervan te bevorderen **geurende** de eerste jaren, van het kind **onafhankelijk** van het feit of deze **opvang** tegen betaling gebeurt of niet.

De **kostelze** vriendendienst valt niet onder de bepalingen van artikel 7 daar deze **voor** het overgrote deel van de gevallen niet op bestendige wijze gebeurt. In de luttel gevallen waar dit toch zou **zijn**, bestaat het aan banden leggen enkel uit de meldingsplicht. Deze is vooral - ik stel dit heel nadrukkelijk - uit positieve hoek te benaderen. Het gaat erom de opvang van het kind kwalitatief te ondersteunen eerder dan het invoeren van controle of inspectie.

Dit artikel moet worden geïnterpreteerd in de geest van het geheel van het decreet die fundamenteel onderscheiden is van de restrictieve en beschermende sfeer van de wet van 1919, die trouwens nog strafbepalingen inhield. De uitzonderingen die gemaakt worden door familieleden zijn, in tegenstelling met de beweringen van de heer Valkeniers, wel realistisch. Uit het onderzoek dat ik inzake de uitbouw van de kinderopvang in Vlaanderen heb laten verrichten, blijkt dat van de kinderen, die voor opvang aan een persoon - niet aan een instelling - worden toevertrouwd, 56 procent bij grootouders komen.

In het voorgelegde amendement vond ik wel aanvaardbaar dat de leeftijd tot zes jaar zou worden teruggebracht. Dit gedeelte van het amendement werd trouwens door de commissieleden aanvaard.

De heer J. Valkeniers : Mevrouw de Minister, er blijft dus alleen de meldingsplicht. U zegt dat er geen controle en geen inspectie is. Welke zin heeft het dan nog ?

Minister R. Steyaert : Mijnheer Valkeniers, ik heb gezegd dat de context moet beschouwd worden in de geest van het gehele decreet, dat inderdaad die meldingsplicht voorziet vanuit een kwalitatieve bescherming. Het is niet de bedoeling, zoals dit eigenlijk nog opgevat was in de wet van 5 sep-

Steyaert

tember 1919., met een straffe geest van controle of inspectie tewerk te gaan. Zelfs wanneer er inspectie is – en in heel wat gevallen waar sprake is van een bestendige opvang van het kind lijkt mij dat redelijk – zal dat moeten gebeuren vanuit een geest van kwaliteitsverbetering. Ik dacht trouwens, mijnheer Valkeniers, dat u daar ook voor pleitte wanneer u het had over de rol van de verpleegkundigen en over de wijzigingen die binnen de inspectiedienst moeten worden aangebracht.

Ik wilde ook nog een woord zeggen in verband met de vraag van de heer De Beul betreffende het personeelsstatuut.

Artikel 13, paragraaf 6, van de bijzondere wet heeft tot doel de bevoegdheid van de Minister van openbaar ambt inzake het administratief engdelijk statuut van het personeel te bestendigen. De grondregels van dit statuut moeten volgens de bijzondere wetgever voor alle parastatale instellingen gelijkvormig zijn. Vandaar de verdere tussenkomst van de Minister van openbaar ambt.

Artikel 11, paragraaf 1, van de wet van 16 maart 1954 bepaalt echter dat de Koning het kader en het statuut van het personeel vaststelt in overeenstemming met de Minister van openbaar ambt.

Luidens de artikelen 13 en 94 van de bijzondere wet werden de bevoegdheden van de Koning overgedragen aan de Vlaamse Executieve. Deze laatste kan dus het statuut van het personeel vaststellen, doch in overeenstemming met de Minister van openbaar ambt. De volledige bevoegdheid berust bij de Vlaamse Executieve, die echter wel het akkoord moet bekomen van de Minister van openbaar ambt.

De heer L. Van den Bossche : Mevrouw de Minister, hetgeen nu gesteld wordt is natuurlijk een sofisme. Ofwel is de nationale regering bevoegd, ofwel bent u bevoegd. Het schijnt blijkbaar een ziekte van de Executieve te zijn dat met per se motiveringen wil zoeken om zich voor bepaalde zaken bevoegd te achten. Volgens het voorbereidende werk, zowel de tekst inge-

diend door de regering als de besprekingen in Kamer en Senaat, heeft de bijzondere wetgever bewust die twee elementen van het personeelsstatuut weggelaten. Wanneer u nu komt zeggen dat de Vlaamse Executieve bevoegd is mits akkoord van de Minister van openbaar ambt, draait u de zaken om. Het is de Minister van openbaar ambt die bevoegd is. U hebt daar als Executieve niets, maar dan ook niets in te zien, hoe gek dat ook moge lijken. Ik maak niet het proces over het feit of dit goed of slecht is, ik zeg alleen dat de heer Geens – en dat niet alleen bij u, maar straks ook bij minister Poma, gezien de tekst die wij in de Commissie anders hadden gestemd – per se overal zijn zeg wil in hebben. Dit is een flagrante overtreding en het is gewoon zinloos. U zegt dat u bepaalde bevoegdheden hebt mits het akkoord van de Minister van openbaar ambt, maar deze zal nooit akkoord gaan over twee verschillende statuten. In werkelijkheid, in de feiten, komt u dus tot dezelfde stelling als ik. De Minister van openbaar ambt heeft in uw systeem minstens een vetorecht. Ik zeg echter dat alleen de Minister van openbaar ambt werkelijk bevoegd is. Laat het ons eenvoudig maken. Zoals u de zaken voorstelt, zijn die juridisch onnavolgbaar. Volgens de tekst van het decreet laat u het voorkomen alsof u bevoegd is, maar dat is fout. Trouwens, indien het Arbitragehof hierover ooit geraadpleegd wordt, zal u nog wat beleven.

Minister R. Steyaert : Het spijt mij, maar ik blijf toch bij het standpunt van de Vlaamse Executieve inzake deze problematiek. Ik steun daarvoor op de artikelen 13 en 94 van de bijzondere wet waarin wordt bepaald dat de bevoegdheden van de Koning worden overgedragen aan de Vlaamse Executieve.

De heer A. De Beul : Mevrouw de Minister, sta mij toe u even te onderbreken. Beweren dat de bevoegdheden van de Koning worden overgedragen aan de Vlaamse Executieve heeft hier weinig zin. De vraag rijst immers of de Vlaamse Executieve bevoegd is inzake het administratief statuut van het personeel van de parastatale instelling B „Kind en Gezin”. In de bijzondere wet wordt uitdrukkelijk bepaald

dat dit een bevoegdheid is van de Minister van openbaar ambt. Wij hebben trouwens op dit probleem de aandacht gevestigd toen dit artikel destijds werd goedgekeurd. De driepartijenregering die toen aan het bewind was, is verantwoordelijk voor de huidige situatie die inderdaad zeer onsaamenhangend is. Men kan wel beweren dat de bevoegdheden van de Koning aan de Executieve zijn overgedragen inzake materies waarvoor zij bevoegd is. Het gaat echter niet op dit te verklaren in verband met aangelegenheden waarvoor de Executieve niet bevoegd is. Wij staan hier inderdaad voor een probleem.

In tegenstelling tot collega Van den Bossche ben ik er wel voorstander van dat de Executieve zich zou beroepen op de implied powers, hoewel dit toch een betwistbaar systeem is. Dan zou tenminste blijken dat de Vlaamse Executieve weet dat zij volgens de bijzondere wet ter zake niet bevoegd is, maar dat zij steunt op een andere artikel van de bijzondere wet, namelijk artikel 10, waarin wordt bepaald : „De decreten kunnen rechtsbepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn...” – ondermeer voor het statuut van het personeel van „Kind en Gezin” – „... voor zover die bepalingen onontbeerlijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid.” Dit laatste zal men vanzelfsprekend ingeval van betwisting moeten bewijzen.

De heer L. Van den Bossche : Het minste dat de Executieve zou kunnen doen, is zich beroepen op dit artikel waardoor zou blijken dat zij wel weet dat er iets hapert maar dat zij die houding heeft aangenomen in een bepaalde context.

Indien u dat niet doet, mevrouw de Minister – en hetzelfde probleem zal zich voordoen naar aanleiding van het decreet betreffende het Commissariaat-generaal voor Toerisme – en iemand bij de Raad van State een prejudicieel geschil aanhangig maakt dat aan het Arbitragehof wordt voorgelegd, zal dit ingevolge artikel 13, 6°, oordelen dat de Executieve niet bevoegd is en zal de Raad van State alle benoemingen vernietigen.

Ik ben een voorstander van een zo

Van den Bossche

ruim mogelijke interpretatie van de bevoegdheden in ons voordeel. Indien wij echter door over de schreef te gaan, dreigen wij de miskleun op te lopen dat alle benoemingen vernietigd worden, zodat wij toch op onze hoede moeten zijn.

Minister R. Steyaert : Mijnheer De Beul, u geeft toe dat wij met hetzelfde probleem worden geconfronteerd naar aanleiding van het decreet dat deze namiddag aan de orde is . . .

De heer A. De Beul : U kan niet voor het ene decreet deze houding aannemen en voor een ander decreet een andere houding.

Minister R. Steyaert : De Executieve zal inzake deze twee ontwerpen van decreet geen verschillende houding aannemen. Het blijft trouwens uit het amendement dat zij dienaangaande heeft ingediend op het ontwerp van decreet houdende oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme. Dat deze problematiek door sommige leden van de Raad anders wordt geïnterpreteerd dan door de leden van de Executieve verdient onze aandacht. Maar de Executieve heeft reeds bij vorige besprekingen haar standpunt in deze materie uitgelegd.

De heer L. Van den Bossche : De fout bestaat erin dat de Executieve daar een vertrouwenskwesitie van maakt en de feitelijke meerderheid straks tot de stemming zal optrommelen. Zowel de heer De Beul als ikzelf wensten het liever anders. Het ware overigens logischer geweest. In deze zaak kan u trouwens geen implied powers pleiten omdat artikel 13.6" u dat ontzegt. Ik begrijp niet hoe het komt dat men in deze Raad blijkbaar niet meer kan lezen. Ik ben voorstander van de implied powers en ben de eerste om die te verdedigen, zelfs op het departement van buitenlandse zaken alhoewel ik daaromtrent reeds discussies had met de heer Tindemans. Het ging daar trouwens om een andere zaak, waarin ik de Executieve wél kon volgen. Ik kan het echter niet tegen de tekst van een wet. Bestaat er dan geen enkele juridische logica meer in dit land ? Blijkbaar niet ?

Minister R. Steyaert : Een laatste antwoord heeft betrekking op het taaldecree en de vraag die de heer Valkeniers daarover heeft gesteld.

Mijnheer Valkeniers, u heeft allicht kunnen vaststellen dat de tekst van het decreet in verband met het vroegere koninklijk besluit inzake de taalaspecten is overgenomen. Ik heb aan het NWK, naar aanleiding van vragen die daarover werden gesteld, reeds gevraagd in welke mate deze taalaspecten al dan niet werden behartigd. Het NWK heeft mij meegedeeld dat op dit ogenblik in vijftien gevallen van artsen er niet voldaan is aan de bepalingen van het decreet van 30 juni 1975 houdende taalregeling in het NWK. Van de 15 gevallen situeren er zich 8 in Brussel en de overige in Antwerpen en Limburg. Deze artsen zijn op mijn verzoek in de maand januari door het NWK van deze situatie op de hoogte gesteld en ze werden verzocht een taalexamen af te leggen, zoals bepaald bij artikel 53 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Op dit ogenblik zijn 4 van deze artsen ingeschreven in het taalexamen. Ik wens echter dat verdere stappen zouden worden ondernomen.

De heer J. Valkeniers : En die andere elf, mevrouw de Minister ?

Minister R. Steyaert : Ik verwacht van het NWK dat het mij laat weten of er artsen zijn die geen gevolg zouden geven aan het vereiste taalexamen of die niet in het examen zouden geslaagd zijn. Het spreekt vanzelf dat het NWK mij op de hoogte houdt van het verdere verloop van deze zaak en dat, wanneer deze artsen niet aan de gestelde eisen voldoen, de nodige maatregelen moeten worden getroffen.

De heer J. Valkeniers : Mevrouw de Minister, ik ben van oordeel dat u een termijn moet vooropstellen. Wij hebben hetzelfde probleem gekend in die kliniek. Ik kan u dus garanderen dat, wanneer u geen termijn vooropstelt, een aantal artsen zich nooit zal laten inschrijven voor en taalexamen en uw richtlijnen naast zich zullen neerleggen. Ik stel dus voor een termijn van één à drie maand te bepalen. Zijn zij niet geslaagd, geef hun dan nog één

kans ; zijn zij bij herexamen evenmin geslaagd, vervang hen dan door Vlamingen. Er zijn er trouwens meer dan genoeg.

Minister R. Steyaert : Ik zal het hierbij laten, mijnheer devoorzitter. ikmeen hier mijn bedoelingen omtrent het decreet „Kind en Gezin” te hebben uitgelegd, alsook te hebben geantwoord op de gestelde vragen en dank voor de aandacht die hieraan werd gegeven. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul : Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat wij hier voor een fundamenteel probleem staan, dat hoe dan ook een oplossing moet vinden, namelijk de kwestie van de bevoegdheid.

Ik vraag dat tijdens de middagpauze de Executieve – wellicht ook de groepen – daarover overleg zouden plegen. Het zal een precedent zijn voor alle volgende decreten. Vandaag zijn er duidelijk twee. Zomaar, zonder iets, kan het niet.

Ik blijf herhalen dat de uitvoering van het decreet gemoeid kan gaan met enorm veel problemen. Wij lopen inderdaad het risico dat alle benoemingen die gebeuren, zouden worden vernietigd. Er moet dus één of andere oplossing gevonden worden.

Ik raad mevrouw de Minister aan voor te stellen aan de Executieve dat men zich hier ten minste op de „implied powers” zou beroepen. Artikel 10 van de bijzondere wet is wel, zoals collega Van den Bossche heeft gesteld, voor discussie vatbaar maar toch dienstbaar.

Het alternatief is de bepaling volgens het statuut er gewoonweg uit te laten wat ook bij het decreet op het Commissariaat-generaal voor Toerisme gebeurd is, zodat dan alleen het koninklijk besluit van 8 januari 1973 geldt. Zoveel verschil maakt het niet uit.

Het kader kan de Executieve natuurlijk wel vaststellen, maar het administratief en geldelijk statuut niet. Ik zie dan ook niet in waar het probleem ligt.

De Beul

Men moet ook niet zeggen dat de betrokkenen intussen geen statuut hebben, want zij blijven vallen onder het geldend algemeen statuut. U zal, denk ik, nooit van openbaar ambt gedaan krijgen dat voor de Vlaamse parastatalen B een totaal ander statuut zou gemaakt worden dan voor de nationale of de Franstalige sector.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Geachte vergadering, ik stel voor de algemene bespreking te besluiten en vanmiddag de bespreking van de artikelen aan te vatten.

Bij de bespreking van artikel 1 kan opnieuw diezelfde opmerking worden gemaakt.

Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

- De vergadering wordt gesloten om 12.30 uur.
